ERIC DE NOORMAN

10

DE WOLVEN VAN SCORR

ISBN 90 01 50464 7

De Wolven van Scorr

EEN AVONTUUR VAN ERIC DE NOORMAN

Wolters-Noordhoff nv Groningen

In de bediendenvertrekken van Erics burcht heerst grote opwinding. Na een raadselachtige reis is Eric onverwacht teruggekeerd en allerlei geruchten doen de ronde. „Ze zeggen dat onze heer een onbekend en ver land heeft bezocht, waar het goud zo maar voor het opscheppen ligt," fluistert een knecht. „Luistert naar mijn woorden, vrienden! De rijke dagen van vroeger keren terug!" „Tut, tut . . ." prevelt een dikke kok. „Opschepperij en grootspraak! Arm als ratten zijn we, sinds die schurk Hovin hier roofde en plunderde!* In geen maanden heb ik een behoorlijke os aan het spit geroosterd!" „Je zult binnenkort twaalf ossen tegelijk aan het spit kunnen steken, dikbuik!" zegt de bottelier gekwetst. „Ze zeggen dat onze heer een karavaan gaat uitrusten om al dat goud hier heen te halen. Let op mijn woorden, we gaan een gouden tijd tegemoet!"
Geen van de mannen ziet de gespannen aandacht waarmee een jonge dienaar, die eerst kort geleden op de burcht kwam, naar deze geruchten luistert. Zonder zich op de voorgrond te dringen, weet de man door onopvallende vragen alle inlichtingen te krijgen die hij zoekt. Tegen de avond begeeft hij zich naar een der lansknechten, die verveeld de wacht houdt op de muren, en begint argeloos een gesprek met de krijger. Langs een omweg brengt de dienaar het gesprek op de vreemde geruchten die de ronde doen. „Ik zeg niets," zegt de lansknecht geeuwend. „We hebben opdracht om te zwijgen." „Natuurlijk! Maar ik heb een paar weddenschappen afgesloten met de anderen over de waarschijnlijkheid van deze geruchten." De jonge dienaar buigt zich voorover. Er is een sluwe uitdrukking in zijn ogen. „Zeg eens, krijger; zwijg je nu nog?" Langzaam opent hij zijn hand. In het maanlicht glinsteren enkele goudstukken. De lansknecht doet gretig een stap naar voren. „Dat verandert de zaak . . ." fluistert hij schor. „Zeg op, wat wil je weten . . ."

*Lees: „De prijs der wrake".

Koningin Winonah bloost van vreugde wanneer zij de Noorman na diens lange afwezigheid begroet, en ook Erwin kijkt zijn vader met glinsterende ogen aan. „Ik heb een nieuwe boog!" zegt hij trots, als hij vindt dat de begroeting wat lang duurt. „En Pum-Pum heeft een schijf voor me gemaakt. Ga mee, naar de tuin! Dan mag je er mee spelen." „Later!" belooft Eric met een plechtig gezicht, en haast zich dan snel naar de grote hal, want er zijn belangrijker zaken dan een nieuwe boog. Als hij binnen treedt, staan Svitjold en Knud, de aanvoerder der krijgers, hem reeds op te wachten. Verheugd drukt de Noorman zijn oude makkers de hand. „Onze zorgen zijn voorbij," zegt hij lachend. „Mijn reis heeft genoeg goud opgeleverd om de krijgers hun achterstallige soldij uit te keren, Knud! Genoeg zelfs om alle schade, die Hovin aanrichtte, te herstellen!" Hij haalt diep adem. „Ik zal mijn rijk weer sterk en gelukkig kunnen maken! In het Heuvelrijk van Tamar* werd mij een geheim dal gewezen, waar een mateloze schat ligt. Knud, ik beveel je een aantal betrouwbare krijgers te verzamelen en alles gereed te maken voor een lange tocht. Zo snel mogelijk trekken wij uit om het goud in veiligheid te brengen!" De aanvoerder der krijgers snelt heen om het bevel uit te voeren, en tot de avond valt, overlegt Eric met Svitjold en overweegt de vele vraagstukken die opgelost moeten worden om zo'n lange tocht veilig te laten verlopen. „Wij dienen de grootste voorzichtigheid te betrachten," zegt Svitjold. „Als het nieuws van deze goudschat uitlekt, kunnen we nergens zeker van zijn . . ." Hij zwijgt in het midden van zijn zin. Want de deur wordt opengeworpen en Pum-Pum stormt binnen. „Heer koning!" sist de trouwe dwerg. „Daar zijn verraders in de burcht!"

*Lees: „De vloek van het goud".

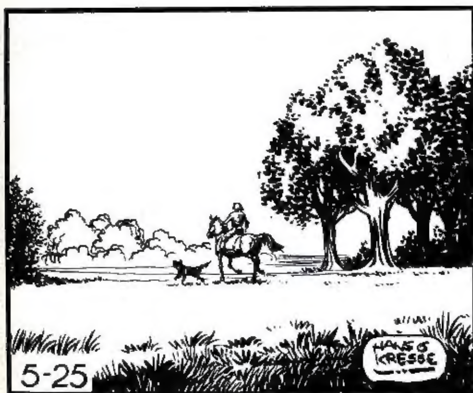

„Mij horen verraders met eigen oor . . ." hijgt Pum-Pum. „Zij spreken over goud. Zij zeggen, zij weten dat koning Eric zal uitsturen geheime karavaan om groot veel goud uit Heuvelrijk te halen . . . Zij weten alles . . . Alles!" „Waar zijn ze!" bijt scherp de stem van Eric. „In bediendenvertrek, heer koning," hakkelt de dwerg. „Allen zijn zij gekleed als bedienden. Maar of zij zijn dat? . . . Mij twijfelen. Zij hebben hier pas enkele weken geleden dienst genomen . . . Dat mij weten stellig . . ." Met enkele lange passen heeft Eric de deur bereikt en haast zich nu naar het vertrek dat Pum-Pum hem aanwijst. Doch als hij de deur openwerpt is alles verlaten. Hebben de geheimzinnige samenzweerders argwaan gekregen? Zijn ze gevlucht? Een scherpe kreet van Pum-Pum doet hem naar het raam snellen. Daar, in de verte, over de maanoverschenen vlakte, galopperen enkele ruiters haastig weg en verdwijnen in het beschermend duister van de bosrand. „Het heeft geen zin om te trachten hen te achterhalen," mompelt de Noorman. „De bossen zijn uitgestrekt en in het donker is hun spoor niet te volgen." Enkele minuten staat hij in nadenken verzonken, terwijl de dwerg, na een schuwe blik op zijn meester te hebben geworpen, wegsluipt om Winonah te gaan vertellen wat er gebeurd is. Als de Noorman met een peinzende blik in zijn ogen naar de hal terugkeert, staat zij hem op te wachten. „Pum-Pum vertelde me . . . Heb je al een spoor?" Hij schudt langzaam het hoofd. „Alle gegevens ontbreken. Als er inderdaad een bende schurken bestaat, die het op mijn goud voorzien heeft, kan ik weinig uitrichten. Ik weet niet wie hier achter zit!" „Maar het goud! Wij hebben het nodig!" zegt ze geschrokken. „En we zullen het krijgen óók!" knikt de Noorman, terwijl een flauwe glimlach om zijn lippen speelt. „Ik geloof, dat ik een middel weet om deze onbekende roversbende te slim af te zijn . . ."

Als Svitjold zich enige tijd later bij de Noorman laat aandienen, staat zijn gezicht somber. „Hoe brengen we dat goud veilig thuis als we niet weten wie onze tegenstanders zijn, hoeveel het er zijn en wáár en wannéér ze zullen toeslaan?" „Wat dacht je ervan als we het goud gingen halen langs een heel andere weg dan de tegenpartij vermoeden kan?" glimlacht de Noorman. „Over zee . . ." Hij voert de verbaasde Svitjold mee naar een hoek van het vertrek waar een grote, op leer getekende kaart op een tafel is vastgestoken. „Ik heb het plan reeds uitgewerkt," zegt hij levendig. „Tamars rijk, waar de schat zich bevindt, is over zee te bereiken. Ik vaar uit met een goed schip en betrouwbare mannen, terwijl jij ons oude plan uitvoert en met een karavaan vertrekt. Als de schurken jullie aanvallen, vinden ze de wagens vol krijgers in plaats van het goud dat ze zoeken, want dát is bij mij aan boord!" Winonah heeft Erics plan zwijgend aangehoord. Maar als de beide mannen, geestdriftig over het voornemen van de Noorman, zijn heengegaan, komt ze angstig op haar echtgenoot toe. „Ik weet het niet . . .!" mompelt ze, „maar ik ben niet gerust!" „Waarom niet?" vraagt hij lachend. „Ben je bang dat wij er met het goud vandoor gaan?" Ze legt een hand op zijn schouder. „Ik kan het niet onder woorden brengen . . . ik heb een angstig voorgevoel . . . er gaat iets gebeuren! O Eric, ga naar de Vala, de wijze vrouw die in de toekomst kan zien, en vraag haar raad. Ik voel dat je grote gevaren bedreigen . . .!"

De volgende morgen, als de zon nog maar nauwelijks is opgegaan, verlaat de Noorman alleen de burcht. Slechts Wolf vergezelt hem, als hij naar het woud galoppeert om de Vala te zoeken; de wijze vrouw, die de draad van het lot spint op haar spinnewiel en voor wie de toekomst geen geheimen heeft. Doch de dag is reeds voor een groot deel verstreken en het woud omringt hem van alle zijden, als hij eindelijk vermoeid afstijgt om rust te nemen, zonder de Vala te hebben gevonden. Maar juist als hij zich buigt om zijn paard te kluisteren, klinkt een omfloerste stem achter hem uit het struikgewas: „Treed nader, o koning der Noren! Alleen hij die het zoeken nooit opgeeft zal vinden! Kom en zeg wat ge verlangt!" In de diepe schaduw zit een vrouw te spinnen en kijkt hem aan met wonderlijk lichte ogen. „Ik wist dat ge komen moest!" zegt de Vala zacht. „Ge zoekt het raadsel te kennen, dat ge de toekomst noemt. Geheimen omringen u, o koning. Maar vraag en antwoord zijn als de omwentelingen van een spoel en de draad van het lot is niet te wijzigen!" Even huivert de Noorman bij het horen van deze geheimzinnige woorden. Dan zegt hij: „Luister, o Vala! Ik wil uitvaren op een verre tocht over zee, doch mijn vrouw heeft een voorgevoel dat mij grote gevaren bedreigen. Zeg mij: Heeft zij gelijk...?" Langzaam richten de vreemde ogen van de vrouw zich op hem, terwijl de Noorman gespannen op haar antwoord wacht.

Er heerst een doodse stilte in het woud, terwijl Eric en de Vala elkaar zwijgend aanstaren. Zelfs de hond beweegt zich niet. Eindelijk rijst de geheimzinnige vrouw op en komt langzaam op de Noorman toe. „Ge zoekt de toekomst te kennen, o koning der Noormannen! Maar de toekomst is als zonlicht over snelstromend water. Ge wilt dat ik kies tussen uw eigen verlangen om uit te varen over zee en het voorgevoel van uw vrouw dat dood en gevaar u zullen omringen! Maar zo'n keuze bestaat niet, want achter elk antwoord ligt een nieuwe vraag en angst en dood zijn overal. Waarom vraagt ge mij dan om raad?" „Ik vertrouw uw wijsheid, o Vala," zegt de Noorman eenvoudig. „Ook al begrijp ik uw woorden niet. Zeg mij, moet ik uitvaren of thuisblijven. Wat is het beste?" „Het beste?" De wijze vrouw staat even in nadenken verzonken. „Het beste is, dat ge uitvaart, o Noorman, want ge zijt een dapper man en al wat zwak is en verdrukt wordt kan rekenen op uw hulp! Maar als ge uitvaart zal het niet zijn om dat te doen wat ge thans verwacht, en dit raadsel zal u vergezellen tot ver in de duisternis en tot achter het Teken van het Grote Dier. Ja, ga! Uw weg ligt over zee! Maar weet dat het een lange en zware weg zal zijn, en dat slechts een man die over uw moed beschikt een kans heeft het einde te bereiken, vanwaar niemand wederkeerde, dat staat vast!"

Duisternis heeft zich over de velden gelegd als Eric op de burcht terugkeert, na zijn bezoek aan de Vala. Winonah rijst snel op uit haar zetel bij het vuur als hij binnentreedt. „Heb je de Vala gevonden?" vraagt ze, en haar ogen vestigen zich strak op zijn gelaat. „Wat heeft zij voorspeld?" „Ik vond de wijze vrouw diep in het woud," zegt de Noorman rustig. Hij begrijpt haar opwinding niet. Hij weet niet dat ze de hele dag, aan een martelende onrust ten prooi is geweest. „Wat heeft zij je gezegd?" vraagt ze gedempt. „Veel van haar woorden begreep ik niet," zegt de Noorman. „De Vala kent geheimen die voor een man van vlees en bloed onbegrijpelijk zijn. Doch aan het eind raadde zij mij aan uit te varen. Zij zei te weten, dat dit het beste zou zijn!" Een ogenblik staat Winonah roerloos; dan begint zij te lachen, terwijl ze tegenover haar echtgenoot plaats neemt. „Welaan," zegt ze met geforceerde vrolijkheid, „in dat geval vaar je natuurlijk uit! Vergeet mijn voorgevoelens, Eric. Ze zijn dom en vrouwelijk. De Vala heeft gesproken, en wij zullen op haar oordeel afgaan!" Eric fronst even de wenkbrauwen. Hij begrijpt haar onverwachte vrolijkheid evenmin als haar onrust van daareven. Maar Winonah wil niet dat de Noorman zich langer door haar angst laat beïnvloeden. Nu het vaststaat dat hij uit zal varen, moet niets het geloof in het welslagen van de onderneming ondermijnen. Ze dwingt zich tot opgewektheid en staat hem de volgende dagen, als hij de laatste voorbereidingen treft en met zijn raadslieden overlegt, zoveel zij kan terzijde. Aan niets kan Eric bemerken hoe donker en zwaar haar hart is. Maar 's avonds, in de eenzaamheid van haar eigen vertrekken, bergt zij het hoofd in de handen en fluistert: „O geesten van de zee . . . bescherm mijn man! Want er dreigt gevaar! Er dreigt groot gevaar . . . Ik voel het . . .!"

De komende tocht vervult Eric met grote opwinding. Hij verlangt naar de zee. Als alles gereed is en het schip klaar ligt, kan hij haast niet wachten tot de laatste reisgenoot, om wie hij gezonden heeft, zich aandient op de burcht. Het is Halfra, de ridderlijke grootspreker, die hem zo trouw terzijde stond in zijn strijd tegen Hovin,* en als Eric eindelijk zijn luide stem hoort galmen op de binnenplaats, haast hij zich hem te ontmoeten. „Heer koning!" roept de krijgsman fier. „Gij zondt om mij, nietwaar? Ha, gij weet dat ge te allen tijde kunt rekenen op de minste onder uw getrouwen." Hij strijkt zijn snor trots op en werpt de kleine, morsig uitziende man, die hem vergezelt, een vernietigende blik toe. „Buig," roept hij dreunend. „Thans zie je de Zon uit het Noorden voor je!" „Ik ben verheugd dat je aan mijn uitnodiging gevolg hebt gegeven," zegt de Noorman lachend. „Hoe ver ge ook vaart, mij zult ge aan uw zijde vinden!" antwoordt Halfra. „En niet alleen ik! Mijn goede vriend Orm, die gij hier naast mij ziet staan, smeekte mij ons te mogen vergezellen! Laat u niet misleiden door zijn laaggeboren uiterlijk, heer koning!" verklaart heer Halfra. „Hij is een stoer zeeman met het hart van een beer, die reeds dozijnen stormen overleefde! Spreek, vriend Orm. Smacht je niet van verlangen onze vorst te vergezellen?" „Recht op de man af en als eenvoudig zeeman gesproken: Neen!" blaft Orm somber. „Een man die zijn vijf zinnen bij elkaar heeft gaat de zee niet op. Die blijft staan en dankt de geesten dat hij lekker stevige grond onder zijn voeten heeft! Rukwinden en stormen en uit de koers geslagen worden, dat is de zee! Niets dan ellende!" „Maar waarom bied je dan aan ons te vergezellen?" vraagt Eric glimlachend. Hij mag deze Orm wel. De zeeman woelt bedroefd in zijn hangsnor. „Als rond zeeman geantwoord, koning: Iemand moet toch die schuit van u in de vaart houden nietwaar?"

* Lees: „De prijs der wrake".

De volgende ochtend, als de dauw nog over de velden hangt, verlaat een lange rij wagens de koningsburcht. Tot aan de tanden gewapende krijgers verbergen zich onder de zware lederen huiven van de „Goudkaravaan" die onder aanvoering van Knut wegtrekt om de onbekende tegenstanders te misleiden. Want op hetzelfde ogenblik neemt de Noorman afscheid van zijn gezin op het strand. Zijn schip ligt gereed voor de tocht naar het heuvelrijk van Tamar. Terwijl de tegenstanders door Knut en diens mannen worden tegengehouden, zal Eric het goud in veiligheid brengen. Halfra, staart de wegtrekkende wagens goedkeurend na. „Ze zijn heengegaan," roept hij Eric reeds van verre toe. „Thans wacht ons de open zee en het vrolijk geknabbel-eh-gekabbel der golven, heer koning!" Lachend tilt de Noorman zijn zoon op. „Laat me meegaan!" roept Erwin vurig. „Ik heb een echte boog! Ik vecht als de beste!" „Later," zegt Eric. „Nu moet je thuisblijven om op je moeder te passen en op de burcht. Ik kan ze alleen maar achterlaten in de hoede van iemand met een eigen boog." En terwijl Erwin instemmend knikt neemt de Noorman afscheid van zijn vrouw. Winonah kijkt hem na, als hij samen met Halfra naar het schip gaat. Enkele ogenblikken later spreidt het grote zeil zich in de wind en trots glijdt de Drakkar de einder tegemoet. Winonah wuift Eric na tot tranen haar ogen verduisteren. Erwins opgewonden geroep dringt nauwelijks tot haar door. „Eric . . . Eric . . .!" fluistert Winonah. „Zal ik je ooit terugzien?"

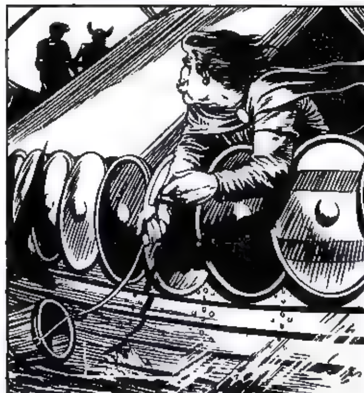

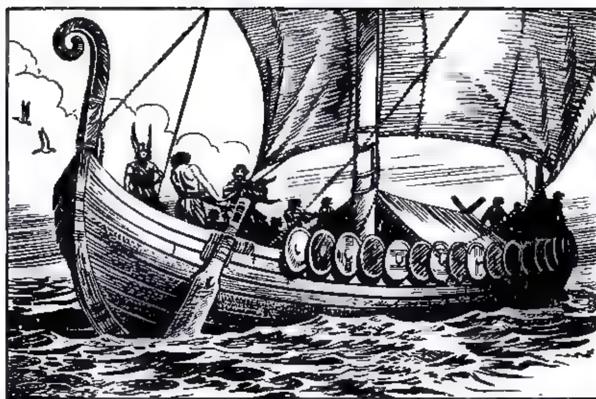
Snel zoekt het drakenschip van Eric de Noorman zijn weg naar het oosten. Op de voorplecht van zijn schip kijkt hij uit over de zee en geniet van de woeste betovering van golven en ruimte. Halfra komt verheugd op hem toe. „Ah! Deze wind! Deze ongebreidelde einder!" Hij snuift met verzaligd gezicht de zeelucht in. „Eindelijk ligt de vrijheid voor ons! Als een zeearend doorklieven wij de golven! Deze lichte bries waait uit onze haren het laatste stof van het verachte land weg!" „Ik heb nog nooit een zeearend de golven zien doorklieven!" zegt Eric droog. „En wat die lichte bries betreft: de wind loopt omhoog. We zullen een paar streken scherper moeten doorkruisen, anders vallen we uit de koers!" Hij laat Halfra wat beteuterd staan en loopt rustig op de roerganger toe. „Orm! Leg hem scherp op de wind!" De roerganger mompelt somber onder zijn snor, terwijl hij aan het bevel gehoor geeft. Eric heeft moeite om een glimlach te onderdrukken. Hij heeft nooit een beter zeeman ontmoet dan de kleine morsige man, maar evenmin iemand die zo zwartgallig en vreugdeloos het leven bekijkt. „Wat scheelt er aan?" vraagt hij. „Deugt er iets niet? Ligt de schuit niet goed op het roer?" „Het is een best schip!" knort Orm grimmig. „Tenminste op het eerste gezicht, want ik moet nog zien hoe het zich in een storm houdt! Maar de koers bevalt me niet! Daar deugt niks van. We varen tegen een koude wind in . . .!" „Een gewone noordoosten wind," valt de Noorman hem schouderophalend in de rede. Orm snuift minachtend. „Ik dacht het wel," mompelt hij hoofdschuddend. „Niemand heeft nog de moeite genomen om zijn hand buiten boord te steken. Want als je dat doet, zul je wel voelen dat het water warm is. Erg warm! Warm water en een koude wind, dat deugt niet! Dat is een slecht voorteken. Als je het mij vraagt varen we rechtstreeks naar de hel . . .!"

Halfra werpt de zeeman een vernietigende blik toe. „Hoe waag je het ons met je dwaas bijgeloof lastig te vallen," snuift hij fier. „Dit soort bakersprookjes is goed voor oude vrouwen, wier geest vermolmd is. Een man als ik, gehard in de strijd, vertrouwd met kunst en wetenschap, bedreven in de schone taal, staat daar boven. Het bijgeloof van een dom zeeman wekt slechts zijn lachlust op!" „Ik heb ooit eens onder een man gevaren die niet aan voortekenen geloofde . . ." mompelt de roerganger berustend. „Ik hoop dat je iets van hem geleerd hebt!" zegt heer Halfra snijdend. Orm trekt droef aan zijn snor. „Ik had geen tijd om iets te leren," knort hij hoofdschuddend. „Het schip verging eer we een dag uit de kust waren. Met man en muis – ik was de enige die gered werd! Maar misschien valt het mee, ditmaal. Misschien krijgen we alleen hongersnood of muiterij! Ik wil niemand ongerust maken!" Heer Halfra gaat stampvoetend heen, zijn knevels in de wind, de mantel fier geplooid. „Onzin! Bakerpraat! Een krijger met een helder verstand laat zich daardoor niet in de luren leggen. Hoewel . . . Feitelijk is het mijn plicht dit te onderzoeken," mompelt Halfra. „Niet omdat ik ook maar enige waarde hecht aan dom bijgeloof, natuurlijk. Dat heeft hier niets mee te maken. Het is meer wetenschappelijke belangstelling." Met een schuwe blik naar Orm werpt hij een houten emmer overboord en schept voorzichtig wat zeewater op. „Maar als ervaren zeevaarder moet ik deze Orm bewijzen, dat hij een bang soort leugenaar is en overigens . . ." Hij steekt zijn hand in het water. Even blijft het doodstil. „Te deksel!" prevelt Halfra. „Dit is ál te dol . . . De zee is warm! Snel, dit moet heer Eric weten . . ."

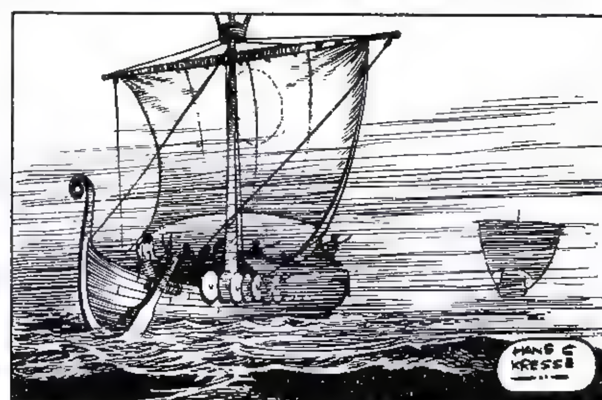

Soepel gehoorzaamt het drakenschip aan het roer en legt zich in de nieuwe koers. Schuim spat op tegen de boeg. De wind zingt in het touwwerk. Zelfs de sombere roerganger Orm kan een tevreden geknor niet onderdrukken en zijn ogen strelen de lijnen van het schip. Maar de Noorman, die naast hem is komen staan, staart plotseling naar de horizon, terwijl zijn wenkbrauwen zich fronsen. „Orm! Zie je dat? . . . Daar: recht voor ons uit!" Alle tevredenheid verlaat de morsige op slag. „Een wolk . . . Nevel! Dat deugt niet! Een kwaad voorteken," gromt de roerganger. „Ik weet wel, dat het oordeel van een eenvoudige zeeman niets betekent, maar als je het mij vraagt, zeg ik dat de koers waarin we varen mij helemaal niet bevalt. Het lijkt op de damp die Ran, de zeegodin, uitstuurt om een eerlijke zeeman te laten stranden. Maar misschien valt het mee. Misschien is het ook alleen maar een kwade rook, die ziekte brengt . . ." „Heer Eric!" hijgt Halfra op dat ogenblik, terwijl hij haastig op de Noorman toerent. „De zee . . . is warm! Wij varen tegen een gloeiende golfstroom in. De geesten van de Zee staan ons bij! Wat betekent dit . . ." „Het schijnt te betekenen, dat ik met een troep oude vrouwen ben uitgevaren," zegt de Noorman schouderophalend. „Recht het roer, Orm! Geen duizend nevels en warme stromen krijgen mijn goede schip uit de koers . . .!" En bedaard loopt hij naar de voorplecht, terwijl de Drakkar langzaam de geheimzinnige nevel binnenvaart . . .

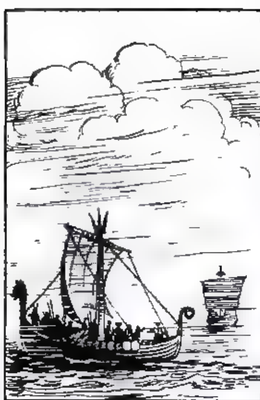
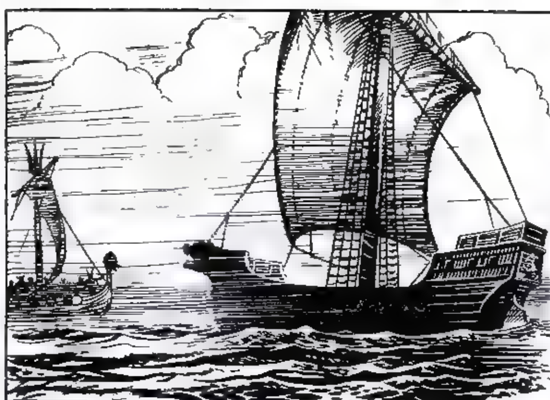

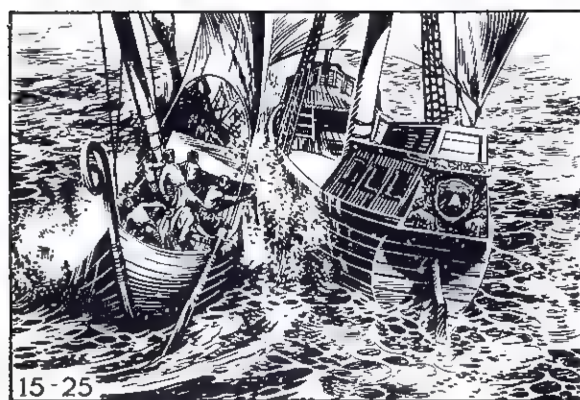

Onrust maakt zich van de bemanning meester als de nevel het schip steeds dichter omsluit. „Een spookachtige nevel . . . en een warme zee; dit heb ik nog nooit meegemaakt," prevelt een der mannen onzeker, terwijl hij, als om bescherming te zoeken, wat dichter bij de roerganger komt staan. „Troost je," gromt Orm, je zult geen kans krijgen om het ooit na te vertellen, als het een beetje wil. Let op mijn woorden; voor we veel verder zijn zullen we jammeren van ellende, dat we ooit zijn uitgevaren. Er komt ongeluk! Ik voel het in mijn oude botten." En na deze woorden wrikt hij opgewekt aan het roer. Ook de dwerg Pum-Pum voelt zich slecht op zijn gemak. Behoedzaam sluipt hij naar de voorplecht, waar de Noorman met zijn scherpe ogen de nevel tracht te doorboren. „Mij niet gerust, koning Eric," mompelt het kleine kereltje. „Mij voelen groot vrees in klein hart . . ." Maar Eric antwoordt niet. Zijn aandacht is getrokken door iets, dat zich ver voor hen, in de nevels schijnt te bewegen. Het is te vaag en te ver weg om het te herkennen. Maar als een ogenblik later een zachte windstoot de grijze slierten wat uiteen stoot, richt hij zich hoog op en z'n ogen vernauwen zich . . . „Een schip!" mompelt de Noorman. „Vreemd . . ." Langzaam nadert het spookachtige vaartuig . . .

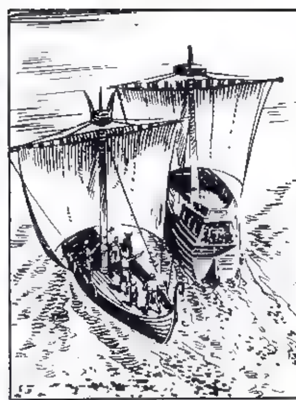

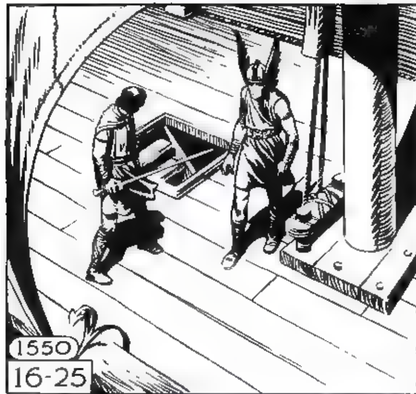

De roerganger Orm slaat het geheimzinnge schip, dat geluidloos uit de nevels voor hem opdoemt, vol sombere argwaan gade. „Wat heb ik gezegd," knort hij, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd veegt. „Ongeluk en ellende voor we veel verder zijn, zei ik. Let op mijn woorden. Dat schip deugt niet. We varen een kwade koers! Die schuit is door boze geesten bezeten, dat ziet een bevaren zeeman zo!" Misnoegd trekt hij aan zijn snor. „Nu ja, ik heb een leven achter de rug. Maar het spijt me voor die jonge kerels, hier aan boord . . ." Niemand slaat acht op zijn gemompel. Aller ogen zijn gericht op het onbekende schip, dat als een grote, grijze vogel nadert. Onheilspellend klappert het rode zeil in de wind. Nevelslierten dwarrelen om de boeg. De Noorman brengt zijn handen aan de mond. „Hééééé!" schreeuwt hij. „Noem je naam! Welke koers vaar je?" Er komt geen antwoord. Niemand beweegt zich aan dek van het spookachtige vaartuig. Alleen het klapperen van het zeil is hoorbaar als het dreigend nader glijdt, recht op de Drakkar toe, de ruw-gehakte berekop op de boeg dreigend opengesperd. Schuim spat op als een plotselinge windstoot het vaartuig enigszins doet wenden. Dan, als een roofvogel die neerschiet op zijn prooi, versnelt het vaartuig zijn vaart, als wil het 't drakenschip midscheeps rammen. „Orm," schreeuwt Eric. „Bakboord . . . Bakboord 't roer . . . Snel! Scherp bakboord! . . ."

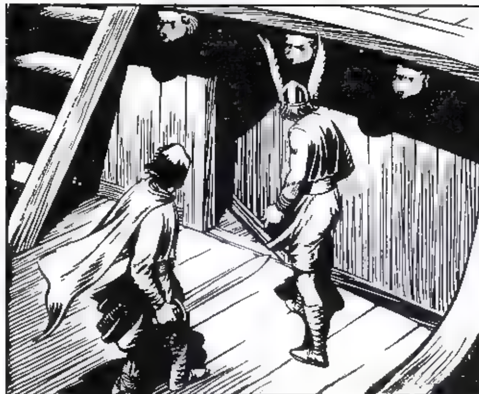

De slag waarmede de beide schepen op elkaar stoten doet de Drakkar tot in zijn binten kraken. Somber gillend dat iedereen thans een afgrijselijke dood zal sterven, heeft de morsige zeeman nochtans met weergaloze behendigheid kans gezien zo met zijn helmstok te manoeuvreren, dat de beide vaartuigen slechts met de boorden langs elkaar schampen. En terwijl het drakenschip zich steunend opricht, springt Eric reeds naar voren. Het zwaard in de vuist geklemd. „J-juist! Te w-wapen, mijn d-dapeeren!" briest Halfra stotterend, terwijl hij overeind krabbelt en fier zijn groot zwaard trekt. „Dit schuim der zee verdient een les in dapperheid . . ." „Ach hóór toch eens," mompelt Orm treurig. „Wij houden er mannen met slagzwaarden op na die schreeuwen voor er nog een vijand te zien is. Dit is een spookschip. Er beweegt niemand aan dek. Direct komt er natuurlijk een troep drabbige zeegeesten uit het ruim die ons verscheuren. Maar misschien vliegt het ook alleen maar met een slag uit elkaar en vergaan we gewoon. We moeten het beste blijven hopen, zeg ik maar . . ." Inderdaad blijft alles stil aan boord van het raadselachtige schip. Alleen het zeil klappert. Roerloos staren de mannen naar het vreemde vaartuig, dat nu traag afdrijft. Met 'n geërgerd schouderophalen steekt Eric zijn zwaard in de schede. „Werp een touw over!" is alles wat hij zegt. „Ik ga aan boord om te zien wat dit betekent." „Zeg je meester maar gedag, mijn jongen!" mompelt Orm ongelukkig tegen de dwerg Pum-Pum als de gestalte van de Noorman zich lenig naar het andere schip slingert. „Er is nog nooit iemand levend van een spookschip teruggekomen. Vermoedelijk verandert hij zo dadelijk in een Albatros. Wat een zonde en jammer voor zo'n jong leven . . .!"

Met een soepele sprong belandt de Noorman op het dek van het vreemde schip. Waakzaam glijden zijn ogen rond, maar overal heerst stilte. Alleen de nevels bewegen traag over het dek, alsof zij een geheim verbergen. Een kreet, gevolgd door voetstappen, doet hem bliksemsnel omwenden. Het is slechts Halfra, die hem met getrokken zwaard gevolgd is. „Waar gij ook gaat, gij zult mij naast u vinden," snuift de krijgsman met een fierheid, die een beetje teniet gedaan wordt door de benauwde blikken, die hij om zich heen werpt. „Ha! Mannen als gij en ik weerstaan tezamen een geheel leger!" „Ik zou voorlopig tevreden zijn met één enkele schepeling!" zegt de Noorman droog. „Die stilte bevalt me niet!" Hij zwijgt plotseling, want een zacht doordringend gepiep klinkt plotseling op uit de richting van het achterdek; een droog neusgeluid, dat Halfra de rilling over de rug jaagt. „Heer . . . Dit is niet pluis! Wat is dat?" „Een deur!" zegt de Noorman schouderophalend. Hij wenkt zijn tochtgenoot hem te volgen en loopt naar het achterdek, zijn ogen gevestigd op de deur, die daar zacht piepend open en dicht zwaait op de schommelingen van het schip. Halfra omklemt vaster zijn zwaard. „Er kan iemand achter zitten," waarschuwt hij hol. „Een valstrik, een laaghartige hinderlaag. Men weet zoiets nooit op een schip als dit!" Kermend zwaait de deur half open. „Ik waarschuw u als vriend en strijder!" snuift Halfra. „Er dreigen hier vreemde gevaren. Zie slechts naar die boosaardige berekoppen, waarmee dit schip versierd is. Zou het niet raadzaam zijn om enige van onze mannen te hulp te roepen?" Doch de Noorman luistert niet naar hem. Even aarzelt hij, dan, met een snelle beweging, werpt hij de deur open. En terwijl Halfra een kreet van ontzetting niet weerhouden kan, staren de beide mannen roerloos naar het toneel dat zij thans ontwaren . . .

„Voorzichtig heer . . ." fluistert Halfra hees, als Eric na een korte aarzeling de kajuit betreedt. Schuw glijdt zijn blik langs de met bont versierde achterwand, waar uit hout gesneden berekoppen hem somber tegengrijnzen in de schaduw. „Ik geloof niet dat we nog één levende ziel aan boord van dit schip zullen vinden!" zegt de Noorman met een blik op de doden. „Wie deze moordpartij ook aanrichtte, hij heeft er grondig werk van gemaakt." „'n Vreemd schip, vreemde krijgers," prevelt Halfra, „vreemd wapentuig: gehoornde speren en drietanden en . . ." „En dit!" zegt de Noorman, terwijl hij verwonderd naar het mes kijkt dat hij heeft opgeraapt. „Het is van groene steen gemaakt en op het heft is een vrouwengezicht uitgebeiteld." Lang kan hij er echter niet naar kijken, want een angstkreet van Halfra doet hem opspringen. „Heer . . . voetstappen! Daar bij de deur . . ." Geruisloos duikt de Noorman opzij. Op 't zelfde moment wordt de deur opengeworpen . . . In de opening staat Orm, de roerganger. „Ze zijn niet dood . . ." gromt hij tegen de dwerg Pum-Pum, die hem angstig gevolgd is. „Het is maar, dat een rond zeeman als ik zo'n medelijden met dit soort landhaaien heb, die dom genoeg zijn om op een spookschip rond te draaien, want mijn verstand zegt me, dat ik hier nooit had moeten komen . . ." „In elk geval ben ik niet gewend, dat mijn roerganger zijn schip in de steek laat!" zegt Eric kort. „Wie staat er nu aan 't roer?"

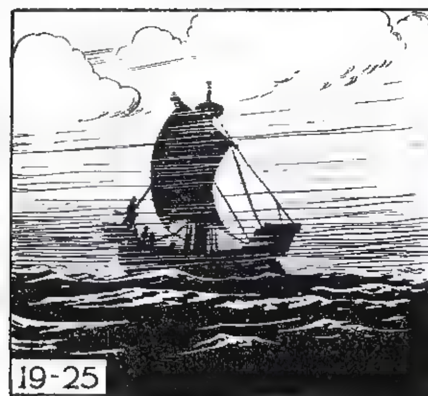

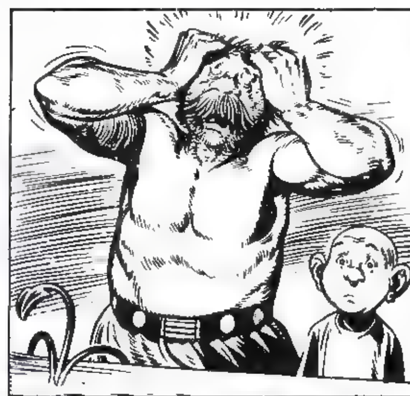

„Een waar woord," knikt Halfra streng. „Laat schaamrood uw wangen kleuren! Hoe haal je het in je hoofd ons eigen schip in de steek te laten. Wie had je verlof gegeven ons te volgen aan boord van dit vreemde vaartuig?" „Met ons schip is alles wel in orde," gromt de norsige roerganger somber. „Maar met dit spookschip zit 't niet zo lekker! Kort gezegd: ik maakte me ongerust over jullie... Maar dank? Ho maar! Niet dat ik verwacht, dat iemand mij bedankt omdat ik mijn leven kom wagen op dit dodenschip, hoor! Ik ben gewend om als een vod behandeld te worden..." Een hevige schok doet zijn woorden op zijn lippen besterven. Het schip slingert alsof het door een heftige deining bewogen wordt en de vier mannen hebben de grootste moeite om staande te blijven. „Als iemand mij nog bedanken wil, moet hij vlug zijn," mompelt de roerganger met een grafstem. „Dit is het einde. Buiten hoor ik duivelstemmen schreeuwen. Daar zul je de zeeheksen hebben om ons naar Ran te slepen!" Eric is de enige die zijn kalmte bewaart. Hij geeft een kort bevel. „Open de deur van de kajuit. Er moet iets met ons schip gebeurd zijn!" Hij is de eerste die de verschansing bereikt. Nevelflarden jagen over het water en in de verte dringt achter het mistgordijn een dof geschreeuw tot hen door. „Ons schip!" hijgt Halfra onthutst. „Waar is ons schip?" De Noorman wijst laconiek in de richting vanwaar het geschreeuw opklinkt. „De wind is opgestoken en heeft de beide boten van elkaar gedreven... Als ze ons niet binnen tien minuten bereiken, vinden ze ons nooit terug in deze mist. En ze hebben geen roerganger aan boord...!"

De wind steekt steeds meer op en jaagt de nevels wervelend over zee. Sneller en sneller wordt het schip meegevoerd met de warme golfstroom. Als een duistere schim beweegt het zich door het grijze floers, dat al het uitzicht beneemt. „De geesten mogen een eerlijk zeeman bijstaan!" jammert Orm. „Kijk eens naar die mist; het lijkt wel een rouwsluier! Hoe kan ons eigen schip ons ooit terugvinden? Nu drijven we rond op een spookschip. Als vier krabben op een wierpol, en alleen de Moeder van Alle Golfstromen weet hoe dit afloopt! We zien onze makkers nooit weer . . .!" „Orm!" De stem van de Noorman is kort en gebiedend. „Ga aan het roer staan in plaats van je te gedragen als een oude vrouw en leg het schip hoger aan de wind!" „Ik! Varen op een spookschip! Nooit . . .!" gromt de roerganger, terwijl hij vertwijfeld aan zijn snor rukt. „Dat roept kwade geesten op! Op zo'n manier vinden onze mannen ons nooit weer! Let op mijn woorden . . .!" „Dan zullen wij hèn wel terugvinden!" zegt Eric kalm, terwijl hij op het dek springt en op de mast toeloopt. „Help me, Halfra! Wij moeten zeil bijzetten!" „Dat is mannentaal," briest deze. „Neem daar een voorbeeld aan. Krijgers met dapper bloed, als ik en heer Eric, jammeren niet. Ze handelen . . ." „Als je klaar bent met praten kun je dit touw misschien even aantrekken, Halfra!" zegt de Noorman zonder op te zien. „Laat die schoot iets vieren. Goed zo! Oploeven, Orm! Verder oploeven!" „Welja, waarom niet!" prevelt Orm. „Beul een zeeman maar af! Vieren! Oploeven! Ik zorg voor alles tegelijk. Daar ben ik voor. Let niet op mij. Ik zal het zware werk wel weer doen!" Maar het voorbeeld van de Noorman heeft hem, net als de beide anderen, een hart onder de riem gestoken, en ondanks zijn zwartgallig geprevel grijpt hij met vaste hand het roer. Als Eric enkele ogenblikken later naar de voorplecht loopt om uit te zien, legt het spookschip zich gehoorzaam in de nieuwe koers en stuift hoog over de golven vooruit – op zoek naar het verdwenen drakenschip . . .

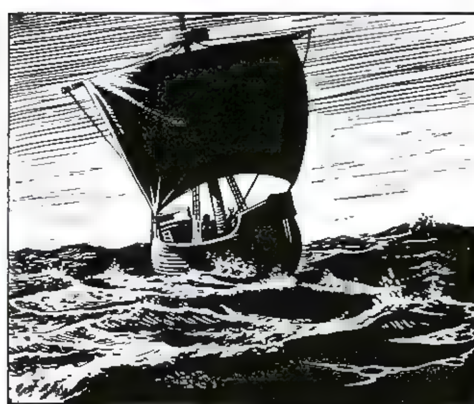

Roerloos staat de Noorman op de boeg van het vreemde schip en tuurt uit of hij ook een teken van zijn eigen vaartuig kan ontdekken. „Ik bang . . ." fluistert de dwerg Pum-Pum, terwijl hij dichter naast zijn meester komt staan. „Ik veel bang, heer Eric. Nergens onze eigen mannen. Nergens de Drakkar. Nergens iets anders dan grote zeemist, en heel kleine Pum-Pum. O heer Eric, wij vergaan. Dit zijn spookschip! Als wij niet zinken hongeren wij dood . . ." „Hoe nu mijn vriend," roept Halfra achter hen. „Hoog het hoofd! Welk noodlot kan ons deren? Ik heb het schip doorzocht en vond 'n voedselvoorraad, groot genoeg om honderd man een maand te voeden. Malse ham, heer! Rijpe achterbouten, aan het spit geroosterd. Gerookte zalmen, schoon als een gedicht, wat mij betreft kunnen wij maanden blijven varen . . .!" „De oorspronkelijke bemanning van dit schip was dus van plan een lange reis te maken," zegt Eric peinzend. „Waar kwamen ze vandaan? Waar gingen ze heen? En vooral – wat veroorzaakte hun dood? Raadsels, Halfra! En raadsels bevallen mij niet . . ." Aan het stuurwiel staart de bijgelovige Orm vol wrok en angst voor zich uit. „Boze geesten!" mompelt hij somber. Hij gehoorzaamt hoofdschuddend als Eric hem toeroept de koers te wijzigen. „We kunnen naar oost varen, naar zuid of naar noord, maar ons noodlot ontlopen we niet. Let op wat ik gezegd heb. Ons schip vinden we nooit weer terug . . ." Urenlang kruisen zij heen en weer. De mist wordt dichter. Huiverend staan Pum-Pum en de beide mannen bijeen, turend naar de Noorman, die eenzaam op de boeg staat. Soms brengt hij zijn handen aan de mond en schreeuwt. Maar zijn roep schalt verloren over de wijde zee en niemand antwoordt . . .

Als Eric eindelijk zijn plaats op de boeg van het vreemde schip verlaat, hebben duisternis en nevel elk uitzicht onmogelijk gemaakt. „Maak u geen zorgen, heer!" mompelt Halfra. „Mannen als wij versagen nimmer. Morgen kunnen wij immers het zoeken naar ons eigen vaartuig voortzetten . . .!" „Morgen zijn we alleen maar nog verder van elkaar afgedwaald!" zegt de Noorman bitter. Zwijgend staart hij een tijdlang over de duistere zee, waar nevels als geesten over de golven jagen. „Ik wou dat het zicht beter werd," herneemt hij eindelijk. „Dan konden we tenminste onze koers op de sterren nagaan." „We varen maar één koers met dit spookschip," gromt ergens uit het donker de sombere stem van Orm. „Recht naar de ondergang! Let op mijn woorden . . ." „Snoer toch je domme mond, man!" snuift Halfra. „Dit bijgeloof is stuitend voor beschaafde lieden . . . en de nevel wordt minder!" onderbreekt hij zichzelf verheugd. „Waarlijk . . . Ik zie stergeflonker in de verte . . . Heer Eric! Zie! Gloort ginds geen helder uitzicht . . .!" „Het ziet er inderdaad uit alsof we het einde van de mistbank naderen!" zegt de Noorman opgelucht en wendt zich snel tot de roerganger. „Stuurboord, Orm! Het roer moet stuurboord . . .! Bij de geesten, man! Wat bezielt je!" Want met een gil van ellende is de roerganger opgesprongen en wijst verwezen naar de hemel. „Daar! Daar!!" kermt hij. „Ze komen ons halen . . .! Ik wist het wel . . . Let op mijn woorden, heb ik al de tijd gezegd. Dit is een spookschip . . . Nu is het te laat . . . Daar! . . . Ze komen . . .! De slagmaagden . . . De Walkuren!!! Ze rijden aan uit de lucht . . . Kijk . . .!"

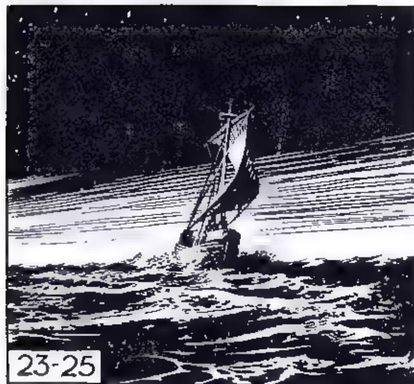

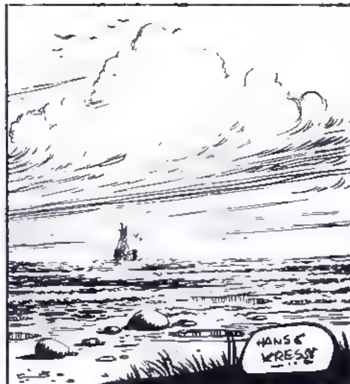

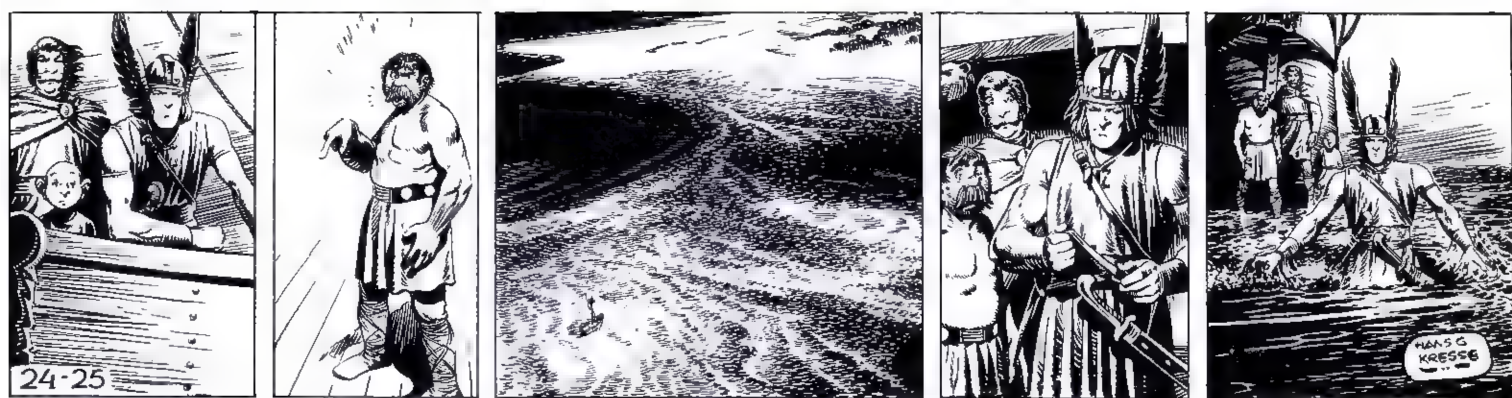
Angstig staren de mannen naar het helle schijnsel, dat eensklaps geheimzinnig opflikkert langs de donkere hemel, en een spookachtige gloed over de golven werpt. „De Slagmaagden . . .!" jammert Orm. „De Walkuren . . .! Ze komen ons halen! . . . Op zuilen van vuur rijden ze omlaag om ons mee te slepen! O, waarom zijn we ooit op dit ongeluksschip gegaan . . .!" Eric antwoordt niet. Hij heeft het sclijnsel meteen herkend als het Noorderlicht. Velen van zijn volk geloven dat dit voortgebracht wordt door de Walkuren. De Noorman kan de angst van de bijgelovige roerganger dan ook begrijpen nu het dek hel verlicht wordt door het onaardse schijnsel en de schaduwen om hen heen bewegen . . . „Te deksel . . .!" mompelt Halfra ontdaan. „De Walkuren . . .? Hm . . . Zij komen slechts voor de dappersten onder de dapperen. Zeer waarschijnlijk komen ze mij halen . . . Hier moet raad geschaft worden . . ." „Niks geen raad," knort Orm, terwijl hij in doffe onverschilligheid het roer loslaat . . . „Hulp is niet meer mogelijk! Let op mijn woorden! Laat dit spookschip maar varen waar het wil. De Walkuren kunnen we toch niet meer ontlopen . . ." „Orm! Neem het roer en houd het schip in de koers!" zegt Eric kort. „Zolang er geen Walkuren aan boord komen, beveel ik op dit vaartuig!" „Niet lang meer, heer. Niet lang meer . . ." verzekert de roeganger; lusteloos in zijn snor woelend. „Het is nu gauw afgelopen. Ik voel het in mijn botten . . . Een dof gerommel overstemt zijn woorden. Het schip helt plotseling over alsof het door een reuzenvuist getroffen is. Een hevige schok, die de binten doet kraken, werpt de mannen tegen het dek. „Daar! . . ." murmelt Orm met sombere voldoening. „De Walkuren! Ik wil niemand ongerust maken, maar nu geven we allemaal de laatste snik . . .!"

Scherp giert de wind door het want en doet het zeil van het machteloze vaartuig fladderen. Het Noorderlicht zendt vlammen langs de horizon. „We liggen stil . . .!" prevelt Orm met naargeestige nadruk. „De Walkuren houden het schip tegen, denk ik. Nu knagen de watergeesten op hun gemak gaten in de bodem van de schuit!" „Het heeft er meer van dat we op een zandbank zijn gelopen in het donker!" komt de stem van de Noorman nuchter uit het duister. „Orm, Halfra! We moeten het zeil bergen of er gebeuren ongelukken!" Hoewel nog steeds onverstaanbare onheilsvoorspellingen in zijn snor mompelend, strompelt zelfs de sombere roerganger naar de schoten. In de wijde duisternis, die hen aan alle zijden omringt, vechten ze verbeten tegen de harde wind, die wolken schuim over het dek jaagt. Het zeil bergen is een taak, die onder deze omstandigheden een voltallige bemanning handen vol werk zou hebben gegeven, maar na uren worstelen kan Eric Orm triomfantelijk toeschreeuwen de laatste touwen vast te zetten. „Het wordt al lichter," laat hij er bemoedigend op volgen. „De zon komt op. Binnenkort kunnen we tenminste zien wat er precies aan de hand is." „Licht . . . Bah!" gromt Orm bijterig. „Nu kunnen we tenminste zien wáár we aan ons eindje komen zal je bedoelen!" Hij sjort nijdig de laatste touwen aan. „Maar geen geest kan tenminste van Orm zeggen, dat hij een spookschip achterliet als een verwaarloosd stuk waslijn." „Heer!" schreeuwt Halfra, die gespannen door de optrekkende ochtendschemer heeft staan turen, ineens: „Zie daar! Land . . .!"

Geheimzinnig maakt het onbekende land zich los uit de valse ochtendschemer, nu de zon langzaam over de zee opkomt. De Noorman staart onderzoekend naar de grauwe kustlijn. Maar niets beweegt daar. „De wind gaat liggen!" zegt hij. „We zijn nauwelijks vierhonderd meter uit de kust en er staat hier niet meer dan een paar voet water. We kunnen naar land waden." „Niets te waden!" weert Orm mokkend af. „Dat stuk grond deugt niet! Ik voel in mijn botten dat daar alleen maar ellende en narigheid voor ons op de loer ligt. Een rond zeeman sterft liever op zee dan als een steltloper zijn eigen graf tegemoet te baggeren . . .! Als ik gevraagd word . . .!" „Niemand vraagt iets Orm!" zegt de Noorman rustig. Hij is naar de kajuit gelopen om zijn zwaard te halen en komt nu bedaard terug naar de reling, onderwijl zijn riemen vastgespend. „We gaan aan land!" De Noorman werkt zich over de verschansing en tilt Pum-Pum op. Lenig laat hij zich met zijn last zakken. Behoedzaam waadt hij een eindweegs van het schip, om te onderzoeken hoe de bodem zich daar houdt. Maar zelfs aan zijn scherpe blik ontgaat de verraderlijke onderstroom, die hier een diepe geul in de zandplaat heeft uitgeslepen. Plotseling voelt hij geen grond meer onder zijn voeten. Verstard van schrik zien zijn mannen het hoofd met de gevederde helm in de golven wegzinken . . .

„Heer Eric!" schreeuwt Halfra ontzet, als hij de Noorman in de golven ziet verdwijnen. Doch reeds een ogenblik later verschijnt de gevederde helm weer boven water. Met al zijn kracht worstelt Eric tegen de felle onderstroom, die hem mee tracht te sleuren . . . Orm slaat rillend de handen voor de ogen. „Nu heeft een zeeslang hem te pakken gekregen!" voorspelt hij dof. „Ik kan dat gemartel niet langer aanzien." Maar ondanks al zijn zwartgalligheid is hij het die de Noorman snel tegemoet waadt en hem de hand toesteekt. „Waad er maar op los! Toe maar! Luister niet naar een ouwe zeeman! Deze kust deugt niet, zeg ik. Het eindje zal de lasten dragen!" Maar hij volgt Eric op de voet als zij de overtocht wagen. Juichend betreedt Halfra het strand. „Ha, hoe vriendelijk is dit vergezicht! Hoe lieflijk deze duinenrij! Nooit landdden dapperder mannen op schoner kust!" „Nooit een troostelozer oord gezien in mijn lang en moeilijk leven," mokt Orm, verdrietig naar het schip terug starend. En als zij de eerste duintop beklommen hebben, is Eric het ditmaal heimelijk met Orm eens. Verlaten rijen grijze heuvels langs de horizon; een grauwe lucht zwaar en dreigend over het landschap. Een ogenblik heeft de Noorman het vreemde voorgevoel dat dit land hem weigert op te nemen, hen uitstoot als vreemdelingen. „Een fraai oord voor heksen en tovenaars," mompelt Orm. „Een paar oude scheepsmakkers met wie ik vroeger voer zijn op net zo'n plek eens door wildemannen als slaaf buitgemaakt. Maar ik wil niemands plezier bederven." „Daar beweegt iets in de verte!" roept de Noorman ineens. „Kijk! Daar! Een krijger!"

Tussen de heuvels duikt in de verte een in ruwe huiden geklede krijger op. Een ogenblik staat hij scherp afgetekend tegen de lucht, spiedend, in half gebukte houding. Dan, met een ruk, wendt hij zich om en schiet weg tussen de glooiingen. „Te deksel!" snuift Halfra verbitterd, „wat beduidt deze lompheid!" Hij wil de vluchteling volgen, doch Eric houdt hem gebiedend terug. „Het was natuurlijk een wildeman," gromt Orm somber. „Let op mijn woorden, die gaat zijn makkers halen die elke vreemdeling gewoon doodslaan. We moeten het beste blijven hopen wil ik maar zeggen..." Langzaam gaan zij verder. Eindelijk wenkt de Noorman, die vooruit gelopen is om vanaf een glooiing het land opnieuw te overzien, zijn makkers. In de verte tekenen zich enkele vervallen woningen af. Behoedzaam gaat de Noorman zijn mannen voor. Zijn ogen glijden zoekend over de half ingestorte huizen, die er vervallen uitzien. „Een wel zeer armelijke bevolking!" mompelt Halfra hoofdschuddend. „Als er tenminste spráke is van een bevolking..." „Voorlopig is er niemand te zien!" zegt Eric droog. „De akkers zijn niet bewerkt!" Doch zelfs de Noorman merkt niets van de stille figuren, die hun nadering vanuit het struikgewas gadeslaan.

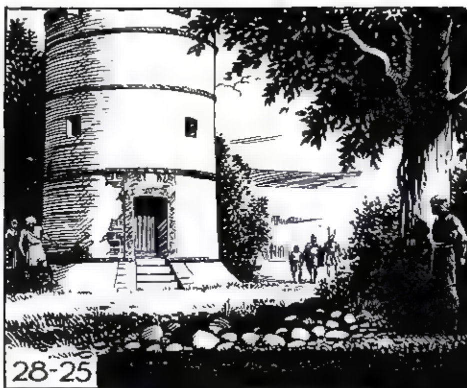

„Jahoor, een echt wildemannen-dorp!" gromt Orm somber, als ze langs de vervallen woningen lopen. „Geen steen staat behoorlijk op de andere!" „Daar is iemand," zegt de Noorman scherp. „Een man met een speer!" „Ha, het opperhoofd van deze goede lieden komt ons eerbiedig welkom heten!" verklaart Halfra geestdriftig. „Ons maal is niet ver meer, vrienden! Ei kom, ik zal deze landman ongedwongen op zijn gemak zetten . . ." Doch wanneer hij met een luide kreet naar voren loopt, draait de krijger, die hen schuw heeft opgenomen, zich om en vlucht haastig weg tussen de armelijke hutten. Halfra kijkt hem hoofdschuddend na. „Het is soms wonderlijk te zien hoeveel indruk ik op sommige lieden maak," mompelt hij gevleid. „Deze man wist kennelijk met zijn houding geen raad!" Eric antwoordt niet. Langzaam gaat hij voort en zijn hand is nimmer ver van het heft van zijn zwaard. Tot hij eensklaps verrast blijft staan. „Halfra zie je dat?" Hij duidt in de verte. „Een toren!" snuift de krijgsman. „Een veel voornamer bouwwerk dan deze hutten. Laten wij ons haasten, heer! Daar huist stellig een beschaafd edelman, die ons een behoorlijk maal zal aanbieden . . ." „Wildemannen en ongeluksbroed, anders is hier niets te vinden!" bromt Orm, een argwanende blik om zich heen werpend. „We zitten in kwaad vaarwater. Ik voel het in mijn botten!"

Schimmen duiken weg in de schaduw als Eric en zijn mannen de vreemde toren naderen. Doch zo behoedzaam zijn de bewegingen van de vreemdelingen, dat ze zelfs de scherpe blikken van de Noorman ontgaan. „Laten we hopen dat de burchtheer thuis is," gnuift Halfra. „Een goed maal zou mij uitnemend smaken!" Eric haalt licht zijn schouders op: „Gebruik je ogen, mijn vriend!" zegt hij kort. „Deze toren is onbewoond." Het is Halfra aan te zien dat hij worstelt om zijn teleurstelling te verbergen. „En . . . wel . . . eh . . .!" zegt hij, „ik bedoel . . . de schoonheid van het oude bouwwerk, deze kloeke lijn en schoon profiel zijn voor een man van smaak als ik een voldoening op zichzelf, dat spreekt . . ." „Mogelijk! Maar voor mij niet!" mompelt de Noorman. „Het bevalt mij hier hoe langer hoe minder. Laat ons naar de kust terugkeren, mannen!" Maar een kreet van Orm onderbreekt deze redenering. „Niets terug te keren!" schreeuwt de morsige. „Daar is het te laat voor! Kijk!" Overal tussen de struiken zijn eensklaps krijgers opgedoken. Een haag van glinsterende speren omringt hen. En terwijl de kring zich steeds nauwer sluit, kermt Orm: „Ik heb het wel gezegd. Narigheid en ellende! Let op mijn woorden: Nu is het te laat. Daar heb je de wildemannen . . .!"

„Wildemannen . . .!" kermt Orm naargeestig. „Allemaal moordenaars met lange messen om ons heen. Als iedereen het er mee eens is, was ik toch liever op zee gestorven . . .!" Doch Halfra zwaait driftig met zijn zwaard. „De kunst van dappere mannen is in het leven te blijven," schreeuwt hij. „Val aan! Volg mij!" „Terug!" bijt de Noorman hem toe. „Zoals altijd moet een eenvoudige zeeman het zware werk weer opknappen," gromt Orm verongelijkt, elke beweging beloerend van de krijger, die op hem toekomt. Eric trekt met een ruk zijn zwaard. „Blijf dicht bij me, Pum-Pum!" tracht hij zijn kleine vriend nog haastig wat moet in te spreken. Hij tast snel naar zijn gordel en steekt de sidderende dwerg de groen-stenen dolk met het vreemde vrouwenkopje toe, die hij bij zich heeft gestoken toen zij het geheimzinnige schip verlieten. „Pak aan! Nu heb je tenminste iets om je te verdedigen!" Doch als Pum-Pum ontdaan het vreemdsoortige wapen omklemt, gebeurt er iets dat de Noorman met starre verbazing vervult. Want niet zodra valt het oog van de voorste krijger – een jonge man, getooid met een hoofdband – op het geheimzinnige mes, of met een kreet houdt hij zijn mannen terug. „Ziet!" schreeuwt hij verbijsterd. „En laat uw wapens zakken! Deze vreemdelingen dragen de Dolk van het Verbond!"

„Ook wij zijn van 'het Verbond'!" zegt de jonge krijger, terwijl hij Eric een soortgelijke groenstenen dolk toont. „Wij zijn de uwen, vreemdeling! Steek uw wapens weg!" Eric vecht tegen de verbazing, die steeds sterker in hem groeit. Wat betekent dit alles? Wat wordt er thans van hem verwacht? Na een lichte aarzeling steekt hij zijn zwaard in de schede. „En nu," snauwt Orm, „begeer ik een behoorlijk maal, landrot!" Hij neemt de jonge krijger snuivend op. „Praatjes maken over een groen mes kan iedereen, maar een eerlijke zeeman een degelijk stuk voedsel aanbieden, ho maar! Ik word altijd in de hoek geduwd, maar anders zou ik je eens op je nummer zetten, jonge snuiter!" De jonge aanvoerder glimlacht. Maar voor hij antwoord kan geven, springt een man, die de Noorman al die tijd scherp heeft staan opnemen, eensklaps naar voren . . . „Laat de Zoon van de Dolk zich goed beraden eer hij wijsheid met vriendschap mengt!" zegt hij. „Vertrouw deze vreemdelingen niet te licht. Waarom aarzelde hij eer hij antwoordde? Waarom wilde hij eerst met ons strijden, in plaats van ons onmiddellijk de „Dolk van het Verbond" te tonen? Er hangen vele raadselen rond deze vreemdelingen! Laat je oordeel scherp zijn, Togir." Een instemmend gemompel gaat onder de krijgers. Er trekt een schaduw over Togirs gelaat. Langzaam heft hij zijn speer op tot de punt op de borst van de Noorman rust. „Er ligt waarheid in deze waarschuwing!" zegt hij somber. „Spreek vreemdeling, verklaar u . . . Maar weeg uw woorden wel . . .!"

„Zulk een toon bevalt een edelman als ik ben niet!" brult Halfra woedend, met kracht de speer terzijde duwend, die de jonge hoofdman op Erics borst richt. „Weg dit wapentuig! Weet tegen wie je spreekt! Hier voor u staat de grootste aller Noormannen . . .!" „Zwijg Halfra!" zegt de Noorman. „Ik kan voor mij zelf spreken als dit nodig is!" Hij laat zich niet graag voorstaan op zijn naam. Bovendien begrijpt hij nog steeds niet goed wat er gaande is. „Je verbaast je erover dat ik een groenstenen mes met een gesneden vrouwenkop op het heft bezit, Togir!" richt hij zich tot de jongeman: „Ik vond deze dolk aan boord van een vreemd schip, dat wij op zee ontmoetten . . ." „Een schip!" De aderen op Togirs hoofd zwellen en zijn vuist omklemt krampachtig de schacht van zijn stenen speer. „Een schip . . ." herhaalt hij met een vreemde stem. „Verklaar u nader . . . vreemdeling . . . Er broeit angst in mijn hart . . ." „. . . Toch niet zoveel angst als wij op die ellendige schuit hebben uitgestaan, jonge snuiter!" blaft Orm nijdig. „Het was een spookschip. Een grote berekop als boegbeeld en geen levende ziel aan boord, toen wij op de planken stapten. Neen, geen levende ziel – want alle opvarenden lagen vermoord in de kajuit . . .!" Een dodelijke bleekheid stijgt over Togirs gelaat. „Berekop . . ." zegt hij toonloos. „Dan is elke twijfel uitgesloten . . ." Langzaam wendt hij zich tot de hem omringende krijgers. „Dit is dus het lot geworden van het schip dat wij lieten uitvaren, mannen . . . Opnieuw hebben de duivels gezegevierd . . . Dit is dus het lot dat zij onze makkers bereiden, die uitvoeren om de hulp in te roepen van Eric de Noorman!"

„Je zond een schip om Eric de Noorman te halen?" Verbaasd staart de Noorman het jonge opperhoofd aan. „Waarom?" „Ge kent de onderdrukking niet waaronder mijn volk leeft, vreemdeling" zegt de hoofdman langzaam. „Slechts een krijger als de Noorman kan ons helpen. Zelfs hier, langs onze afgelegen kust, is de klank van zijn naam doorgedrongen. Reizigers hebben ons verhaald over zijn daden. Toen wij dit hoorden wisten wij, dat alleen hij ons vermag te leiden in de hopeloze strijd tegen de duivels die ons onderdrukken!" Hij haalt de schouders op. „Wat geeft het verder te spreken," zegt hij effen. „De mannen, die wij uitzonden om de Held van het Noorden te smeken naar ons toe te komen, zijn vermoord. Nimmer zullen wij de Noorman aanschouwen." Er kruipt een glimlach om Erics lippen. „Je vergist je, mijn vriend," zegt hij droog. „In de eerste plaats is de Noorman minder voortreffelijk dan je hem afschildert. Ik zou je een paar vreemde streken van hem kunnen vertellen. En in de tweede plaats aanschouw je hem . . . nu! Ik ben die Noorman!" Er valt een dodelijke stilte over de kring van krijgers, die de kleine groep mannen omringt! „Ziedaar!" snuift Halfra triomfantelijk. „Eindelijk neemt gij lieden de houding aan die u voegt in tegenwoordigheid van dapperen als ik en heer Eric. Het heeft wel wat lang geduurd, mag ik zeggen, doch voor ditmaal willen wij het u niet euvel duiden . . ." „Ja maar!" mompelt een der krijgers, en in de stilte krijgt zijn stem een onheilspellende bijklank . . . „Iedereen kan tenslotte wel verklaren dat hij de Noorman is . . .!" Langzaam treedt de jonge hoofdman terug. En dreigend op Eric wijzend, zegt hij scherp: „Er schuilt waarheid in deze woorden . . . Ge zegt dat ge de Noorman zijt, vreemdeling . . . Welaan, bewijs ons dit . . . of . . . sterf . . .!"

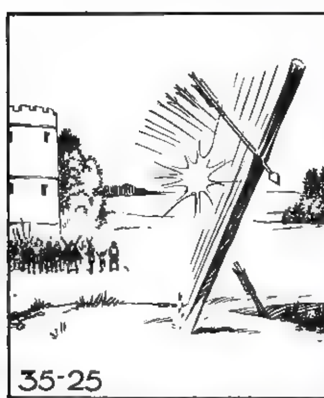
„Bewijzen!" steunt Halfra. „Hoe kan men bewijzen dat men is die men is? Ahah-heh. Men is het of men is het niet. Kijk slechts naar het nobel gelaat van heer Eric, naar de oogopslag die uit zijn moed spreekt. Ahem – net andersom meen ik – en ge voelt dat ge voor een edelman staat. Wij lieden van adel hebben een ingeschapen fierheid . . .!" De jonge hoofdman keurt hem geen blik waardig. „Eric is de koning der Noormannen, Eric moet dus de machtigste krijger van allen zijn!" zegt hij met kinderlijke wijsheid. „Zelfs in ons afgelegen rijk hebben wij verhalen gehoord over zijn grote behendigheid met zijn boog en in het zwaardgevecht. Zijn boog, welks pijl nimmer mist. Hij temt het wildste ros en jaagt de beer alleen. Zo moet de man zijn, die zegt zijn grote naam te dragen. Is dat niet zo, vreemdeling!?" Eric antwoordt niet. Onbewogen staart hij de ander aan. „Gij zegt de Noorman te zijn!" Togirs stem wordt scherp. „Welnu, volvoer een opdracht, welke alleen de Noorman kan volvoeren, en wij geloven u . . . Doch zo geweigert of faalt, sterft gij de dood van een verrader!" „Welke opdracht?" vraagt de Noorman droog. Zonder iets te zeggen draait Togir zich om en rent weg. Ver van de groep mannen stoot hij zijn speer in de grond. Dan keert hij snel terug. „Neem uw boog en schiet een pijl in mijn speer en op deze afstand, vreemdeling; alleen de Noorman kan zulk een meesterwerk volbrengen . . .!"

„Hoe! Een pijl te schieten door die ver verwijderde speer!" tiert Halfra ontzet. „Zijt ge buiten uw zinnen, mannen? Die afstand is te groot, geen sterveling lukt zo'n schot, zelfs mij niet!" „De Noorman slaagt hierin," zegt Togir met kinderlijke vanzelfsprekendheid. „En deze vreemdeling zegt, dat hij de Noorman is." „Geef mij een boog," onderbreekt Eric hem kort. „Alleen daden kunnen de jonge hoofdman overtuigen." Terwijl hij de pees beproeft schatten zijn scherpe ogen de afstand. De speer in de verte is slechts zichtbaar als een zwarte lijn tegen de grauwe hemel. „Ge moogt twee pijlen gebruiken . . ." klinkt Togirs stem dreigend. „De eerste om de afstand te meten, de kracht van de wind en de kracht van uw boog. Doch als de tweede pijl het doel mist, treffen de speren van mijn mannen uw hart en dat van uw vrienden!" Zonder antwoord te geven brengt Eric de boog omhoog. Een ogenblik staat hij roerloos, al zijn aandacht gericht op zijn doel, terwijl Orm achter hem jammerend de handen voor het gezicht slaat. „Nu is het afgelopen . . . nu spoelen de wildemannen ons zo dadelijk de voeten," voorspelt de naargeestige roerganger kermend. „Nu worden we zo dadelijk doodgeslagen . . .!" Suisend heeft de eerste pijl de boog verlaten, ze trachten hem met de ogen te volgen, dan gaat een zacht gemompel op. „Gemist . . ." zegt Togir strak. Eric blijft staan, zijn blik meet de afwijking . . . hij weegt de boog in zijn handen en voelt de kracht van de wind. „Te laag gericht!" mompelt hij. Dan legt hij bedaard de laatste pijl op de boog. Over de kring van krijgers daalt een doodse stilte . . .

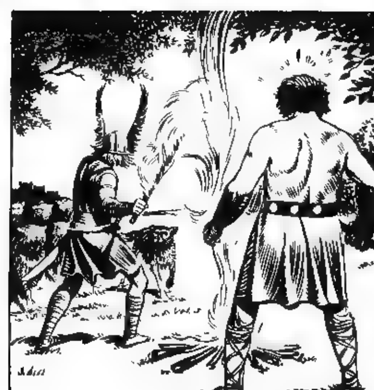

Zo snel schiet de Noorman zijn tweede pijl af, dat deze reeds trillend de schacht van de speer doorboort als de krijgers van Togir nog gespannen naar hem kijken. Doch dan slaakt Halfra een vreugdekreet, die de hem omringende mannen aansteekt . . . „Een meesterschot! Voorwaar. Ik had het zelf kunnen doen!" Terwijl om hem heen het gejuich van bewonderende stemmen klinkt, laat Eric de boog zakken en wendt zich tot Togir . . . „Noorman!" De jonge hoofdman buigt zich. „Vergeef mij mijn wantrouwen, heer! Wees welkom bij mijn volk . . ." Er wordt een vuur ontstoken en in de vlammen roosteren zij stukken wild. „Je hebt boden uitgezonden om mij te vragen je bij te staan tegen je vijanden," begint Eric rustig. „Welke vijanden bedoel je?" „Wij leven in angst, heer!" zegt de hoofdman somber. „De 'Duivels van de Beer' omringen ons en jagen ons op als dieren. Nimmer hebben wij zoveel wreedheid leren kennen . . ." Hij zwijgt plotseling en heft het hoofd met een ruk op. Want uit de verte waait de wind eensklaps een angstaanjagend gerucht: Het bloeddorstig gehuil van vele schelle stemmen, die snel schijnen te naderen. „Hoort!" schreeuwt Togir, terwijl hij doodsbleek opspringt . . . „Hoort! De wolven van Scorr!! . . ."

De angstkreet van de jonge hoofdman wordt door zijn mannen overgenomen. En als het angstaanjagend gehuil aanzwelt, vluchten de krijgers verward naar alle kanten, Eric en zijn makkers verbijsterd achterlatend bij het vuur. „Voorwaar!" dondert Halfra, manhaftig zijn zwaard trekkend. „Wat beduidt zoveel lafheid?" Op hetzelfde ogenblik slaakt de dwerg een gil van schrik. „Daar . . . Daar . . . groot veel wolven . . . komen en eten Pum-Pum!" Blind van angst vlucht het kleine mannetje naar de verwaarloosde stenen toren, op de voet gevolgd door Togir, die de anderen angstig toeschreeuwt zich eveneens te verbergen. Tussen het groen duikt een aantal tanige lijven op . . . De tanden ontbloot en met gespitste oren jaagt de wolventroep nader. „Te deksel . . .!" briest Halfra, ondanks zichzelf onder de indruk. „Dit eist een heldenstrijd!" „Haal geen dwaasheden uit!" bijt de Noorman hem toe, een brandende tak uit het vuur rukkend. „Naar de toren! Hier in de open ruimte hebben wij geen schijn van kans . . .! Ik zal ze zo lang mogelijk tegenhouden." „Dit is geen werk voor een eerlijk zeeman," mort Orm somber, terwijl Halfra haastig terugloopt. „Met 'n brandend stuk hout een troep dolle honden uit de luiken houden!" Hij bukt zich haastig naar het vuur, klaar om Eric te hulp te komen. „Terug, Orm! Ga Halfra helpen! Snel!" Eric beseft dat het geen zin heeft alle twee hun leven te wagen. „Maak voort!" beveelt hij nog, lenig naar voren springend en dan stort de horde zich op hem . . .

Woest huilend omringt de horde de Noorman. De vlammende takken doen hen aarzelen, maar als de leider, razend van vechtlust, een sprong waagt, is een snelle beweging van Eric voldoende om hem jankend terug te doen deinzen. Halfra, die vanuit de ingang van de toren het toneel gadeslaat, kan zich na enkele ogenblikken niet langer beheersen. „Houd stand, heer! Ik kom!" briest hij, naar zijn zwaard tastend. Doch Togir houdt hem tegen. „Blijf . . . blijf . . .!" fluistert het jonge opperhoofd hees. „Ge kunt hem niet meer redden. Niemand strijdt lang tegen de wolven van Scorr . . .!" „Laat mij gaan, man!" brult Halfra, vergeefs worstelend om los te breken. „Denkt gij dat een dapper krijgsman als ik werkeloos kan blijven nu dit krijgsrumoer mij de oren verdooft! Houd stand, heer!" buldert hij. „Ik snel u te hulp . . ." „Blijf Halfra!" Erics stem klinkt verbeten. Stap voor stap wijkt hij terug naar de toren. Hij werpt een bezorgde blik over zijn schouder en op dat ogenblik neemt de leider van het pak zijn kans waar. Lenig stort het dier zich op Eric. Fel happen zijn kaken naar de keel van de man. De Noorman verliest het evenwicht en terwijl hij achterover valt, bespringt de horde hem onder triomfantelijk gehuil van alle zijden . . . Maar dan snerpt een schel gefluit uit de struiken. Als door een onzichtbare hand teruggeslagen deinzen de wolven uiteen. En als de Noorman zich behoedzaam opricht, nadert snel de hoefslag van een paard . . .

Verbijsterd staart de Noorman naar de ruiter die thans uit de struiken opduikt. De leider van het pak stoot een kort blaffend geluid uit en bespringt de onbekende vrolijk, als een hond die verheugd is zijn meester te zien. Een striemende zweepslag doet het dier jankend terugtuimelen. „Terug dier!" snauwt de ruiter grijnzend. Even dwalen zijn ogen met koude voldoening over de wolven, die angstig terugdeinzen. Dan wendt hij de teugels en rijdt langzaam op de Noorman toe. Zwijgend nemen de beide mannen elkaar op. Erics ogen vernauwen zich een ogenblik als hij op de borst van de ruiter een amulet ontdekt met het teken van de Beer. „Wel, vreemdeling," zegt de ander eindelijk ironisch. „Mijn lievelingsdieren schijnen niet erg in je smaak te vallen. Laat die tak vallen en spreek! Wat voer je uit in dit gebied . . .!" „Op het ogenblik vraag ik me af wie ik onaangenamer vind," zegt de Noorman rustig, „de lievelingsdieren of hun meester!" Hij werpt onverschillig de brandende tak terug in het vuur. „Hoe luid je naam, zeg je?" „Scorr! . . ." herhaalt de ruiter minzaam. „Het is nogal een gevreesde naam is mij dikwijls opgevallen. Waar kom jij vandaan man?" „Ik vrees, dat het een land is dat jij niet zult kennen," zegt de Noorman, licht de schouders ophalend. „Men heeft daar de goede gewoonte een vreemdeling gastvrij welkom te heten . . .!" Een verraderlijke zweepslag treft de Noorman striemend in het gelaat. „Dit is de gastvrijheid die een vreemdeling kan verwachten van Scorr . . .!"

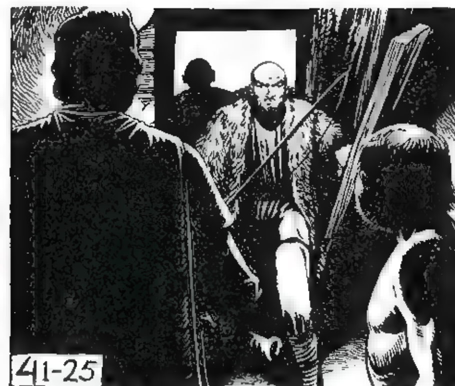

„Ziedaar mijn groet, vreemdeling!" mompelt de ruiter in de wolfsvacht. Glimlachend laat hij zijn zweep zakken en staart naar de Noorman die traag de vuurrode striem over zijn gelaat betast. „Ik hoop dat je dit bevalt, mijn waarde, want je zult het nog vele malen . . ." En dan treft de slag met de vlammende tak hem vlak in het gezicht en doet hem schreeuwend achterover tuimelen. Zo snel heeft Eric het brandend hout uit het vuur gerukt en zich op de man voor hem gestort, dat noch de wolven, noch de krijgsknechten, die thans uit de struiken opduiken, precies weten wat er gaande is, wanneer zij Scorr, blindelings om zich heen tastend, uit het zadel zien rollen . . . „Grijp hem . . . dood hem . . . dood . . .!" Een krampachtige woede verwringt Scorrs stem tot een hees gekrijs. Doch met katachtige lenigheid werpt de Noorman zich op de rug van het paard. Eer de mannen kunnen naderen, heeft hij het dier op de achterbenen gedwongen en laat het steigerend ronddraaien, zodat Scorrs wolven jankend uiteen vluchten voor de maaiende hoeven. Ruiter en ros zijn één, als de Noorman het dier recht op de aanrennende krijgers aanjaagt. Schreeuwend verbreken zij de rijen en wijken in verwarring uiteen. „Hem na . . . hem na . . .!" Het is niet meer dan een verstikt gefluister. Razend van drift ranselt Scorr de wolven. „Hij mag niet ontsnappen en . . . hem na . . . dood hem . . .!" Huilend springt de leider der wolven naar voren. Het pak volgt. Dozijnen tanige lijven achtervolgen de eenzame ruiter, als waren zij één hijgend, hatend beest . . .

In de toren, waar het jonge opperhoofd en Halfra met zijn makkers zich op het bevel van de Noorman hebben teruggetrokken, fronst Halfra woedend de wenkbrauwen. „Voorwaar!" briest hij driftig. „Ik had heer Eric nimmer alleen moeten laten! Mijn goed zwaard zou . . ." „Uw zwaard vermag niets meer, vreemdeling!" mompelt de hoofdman. „Bereid u voor op de Grote Stilte. Niemand ontsnapt levend aan de macht van de Beer!" „Bij mijn zwaard," snuift Halfra, „ik zal mij te weer stellen. Ha! Gij zult een edelman zien strijden, mijn vriend. Ik . . .!" „Gij daar binnen! Opent de deur en kruipt!" gilt een door drift verstikte stem buiten. Razend hamert Scorr met het uiteinde van zijn zware zweep op het hout. „Open . . . open, zeg ik! Bij de Beer! of ge zult wensen dat gij nooit geboren waart!" „Dat wens ik nu al," mompelt Orm de ogen sluitend. „Helemaal nooit geboren. Helemaal nooit in dit elledige land gekomen! Maar misschien is dit allemaal maar een boze droom." „Open . . .!" „Hé daar! Slaven!" Er klinken een paar striemende zweepslagen. „Breek open die deur. Vernietig die ratten, die Scorr durven trotseren . . .!" Krakende slagen dreunen op het hout. Stemmen schreeuwen bedreigingen. Als verstard staart het jonge opperhoofd naar de deur. Een daverende slag versplintert het hout en splijt de deur. „H-et is geen droom! . . ." jammert Orm. „Het zijn beestmensen van vlees en bloed. E-e-en ze komen ons halen . . .!"

Met een kreet heft Halfra zijn zwaard, wanneer de man in de wolvevacht de versplinterde deur doet wijken. Haat en woede verwringen Scorrs gelaat tot een duivelsmasker. „Nader!" briest de ridder, zijn laatste zelfbeheersing verliezend. „Ha! Ik vrees je niet, lafhartige! Ik zal je weerstaan, als een held . . .!" Maar meteen voelt hij Orms hand bezwerend op zijn arm. „Eh . . . het is beter een levende lafaard, dan een dode held te zijn," prevelt de morsige roerganger angstig. Hoe zacht zijn woorden ook zijn, zij ontgaan Scorr niet. Langzaam verglijdt zijn woede van zijn gezicht, om plaats te maken voor een trek van spottende voldoening. „Een wijs woord!" zegt hij. „Maar toch vergis je je! O, de dood kan zoveel verkieslijker lijken dan het leven – zo buitengewoon veel verkieslijker. Je moest eens met de gevangenen kunnen spreken die reeds een mensenleven in mijn kelders doorbrengen. Ah, maar dat kun je binnenkort, bedenk ik nu. Wel, daar zul je veel kunnen leren. Heel veel zelfs – is het niet Togir, mijn o zo dapper opperhoofd, die meent dat hij Scorr kan weerstaan?" En haast liefkozend raakt de zweep de jonge hoofdman even aan, die hem vol angst gadeslaat. Dan wenkt Scorr met een hoofdknik enkele slaven, die onderdanig naderbij sluipen. „Bindt hen!" zegt hij grijnzend. „En leidt hen weg. Doch wee jullie huid als je te hardhandig met mijn vrienden zijt . . . ik heb heel bijzondere plannen met hen!"

Een huifkar, omstuwd door een groep gewapende ruiters en enkele slaven boldert naderbij, als Halfra en zijn lotgenoten gekneveld uit de toren worden geleid. „Hm . . . een bandeloze troep en uiterst armzalig!" snuift de edelman minachtend. „Voorwaar een passend gevolg voor deze schurk!" De man in de wolvevacht treedt hen glimlachend tegemoet, in gezelschap van een voerman, wiens schurkachtig uiterlijk zelfs de op het ergste voorbereide Orm de rillingen over de rug jaagt. „Dat zijn mijn . . . eh . . . vrienden, die ik bijzonder in jouw zorgen aanbeveel, Alhabar!" zegt de leider minzaam. „Alleen een zot is moedig waar Scorr heerst," giechelt de spookachtige karrenvoerder voldaan. „Zou 't daaraan liggen dat er zo weinig zotten oud worden in deze streek?" „Vrees de wraak van onze aanvoerder! Niets kan zijn moed weerstaan!" briest Halfra uit de hoogte. „Eer de avond is gevallen zijn wij vrij – en bengel jij aan de hoogste boom uit de omtrek!" „Een prachtige zot!" krast Alhabar, zich smakkend van plezier de handen wrijvend. „Je machtige aanvoerder? Hé, hé, kijk daar maar eens, mijn jongen!" In de verte stormt een angstig paard nader, omsloten en voortgejaagd door een horde wolven. „Ah . . .! Mijn dieren keren terug van de jacht!" mompelt Scorr vriendelijk tot Halfra. „En dat is het paard, waarop uw vriend trachtte te ontkomen. Heb je ooit met wolven gejaagd, mijn o zo hoopvolle vreemdeling? Het bewonderenswaardige is dat zij nimmer een spoor loslaten!" En terwijl het triomfantelijke gehuil van de horde over de vlakte aanwaait, heeft Halfra het gevoel dat zijn hart stilstaat. Want het zadel is leeg . . .

Verslagen laten Halfra en zijn makkers zich naar de huifkar voeren. Scorr kijkt hen grijnzend na. Dan slingert hij zich op de rug van zijn paard en geeft het sein tot vertrek . . . Traag zet de karavaan zich in beweging. Niemand spreekt. De ruiters sluiten zich zwijgend aan en een langgerekte groep slaven volgt schuw, gebogen onder hun lasten. Urenlang trekken zij door het golvende landschap, waar grauwe heuvels zich in eentonige opeenvolging aaneenscharen onder een hemel die grijs is als lood. De huifkar schommelt krakend over de stenige bodem en smakt de gebonden gevangenen ruw tegen elkaar, wat voor Alhabar telkens weer aanleiding schijnt te zijn om in een onbedaarlijk gelach uit te barsten. „W-waar zij ons thans heenbrengen?" vraagt de dwerg Pum-Pum eindelijk bang. „Wij verloren!" Orm de roerganger haalt berustend zijn schouders op. „Bij de baard van mijn grootvader!" briest Halfra. „Nog zijn wij niet verloren! Ha! ik zal deze lage schelmen een afstraffing toedienen die hun voorgoed zal afleren een edelman op deze onwaardige wijze te behandelen. De verregaande barbaarsheid, waarmee men mij thans behandelt, tart eenvoudig elke beschrijving." Alhabar de voerman krijgt een stuipachtige lachbui. „Bevalt het je niet, mijn jongen?" krast hij grinnikend. „Dat is dan zielig, hè? Wat is dat jammer! Want dit is nog maar een veren bedje vergeleken met wat je te wachten staat!"

Omringd door zijn wolven leidt Scorr de karavaan steeds dieper het binnenland in. Vermoeidheid maakt zich van paarden en mensen meester. Alleen de voerman Alhabar zingt onverdroten zijn spookachtige liederen en giechelt gesmoord als de gevangenen in de huifkar hun nood klagen. Vooral Togir, de jonge hoofdman, is bezeten door een diepe wanhoop. De dood van de Noorman heeft hem de laatste zekerheid ontnomen en thans glijdt hij weg in de zwartste droefgeestigheid. „Wat duivel, man!" tracht Halfra hem briesend moed in te spreken. „Eenmaal moet er toch een kans komen voor ons om ons te bevrijden. Eenmaal komt deze afzichtelijke reis tot een eind en dan . . ." „Gij kent Scorr niet, mijn vriend!" prevelt het jonge opperhoofd met een droevige glimlach. „Wie eenmaal in zijn handen valt, komt nimmer meer vrij. Wie zal zeggen of hij ons niet naar de Verboden Stad voert, waaruit geen ontsnappen mogelijk is." „De Verboden Stad? Wel ja, waarom niet!" jammert Orm. „Niets is deze wildemannen te dol of te dwaas als het er om gaat een eerlijk zeeman wreedaardig om hals te helpen. Als de Noorman er nu nog was om ons te redden, zou ik me geen zorgen maken. Maar sinds die door Scorrs honden over de planken is gejaagd, vrees ik dat er geen redden meer aan is . . ." Misschien zou de morsige roerganger minder somber zijn geweest, als hij de gestalte had kunnen zien, die op dat ogenblik de karavaan bedaard van achter de rotsen bespiedt.

Nadat de karavaan hem is voorbijgetrokken, heft de Noorman zich voorzichtig op en volgt haar op een afstand. Wanneer de avond valt, treft de duisternis hem aan de rand van een brede vallei, roerloos uitstarend over de vlakte, waar drie bloedrode lichten opvlammen: de kampvuren van Scorrs karavaan. Duisternis ligt hier over de bergen als een floers. Niemand bemerkt de schim, die van rotsblok tot rotsblok nader sluipt, om eindelijk weg te duiken in de struiken die het kamp omringen, zoekend naar de plek waar de gevangenen zich bevinden. Halfra en zijn makkers zijn uit de huifkar geladen, als Scorr grijnzend nader treedt, omstuwd door zijn wolven. Halfra richt rustig zijn hoofd op. „Je zult er ééns voor boeten, dat je een edelman als ik op deze wijze behandelt, schelm!" zegt hij. „Goed gesproken!" knikt Scorr waarderend. „Het is alleen zo jammer, dat deze woorden niets betekenen. Zwijg dus of ik zal er behagen in kunnen scheppen je morgen achter mijn eigen paard te laten binden . . . en ik heb weinig geduld met paarden." Glimlachend gaat hij heen. Orm kijkt hem somber na. „Die man deugt niet!" verklaart hij volkomen overbodig. „En alles wat bij hem hoort deugt al evenmin. Kijk nu eens naar de touwen waarmede ze mij bonden, ik heb ze meteen kapot getrokken, zulk tuig is een belediging voor een goed zeeman." „Zwijg!" sist Halfra hem verschrikt toe. „Doe of er niets gebeurd is. Ginds nader die schurk van een voerman."

Orm sluit de ogen als hij de spookachtige voerman eensklaps voor zich ziet opduiken. Heeft de man bemerkt dat hij zijn boeien verbrak? Even gluurt Alhabar sluw naar de gevangenen. „Goede nacht, kindertjes!" krast hij. „Ga rustig slapen. Wees maar niet bang voor boze geesten. Die zijn allemaal bang voor Alhabar . . ." En proestend van plezier strompelt hij weg. „Hij heeft niets bemerkt!" fluistert Halfra. „Dit kamp deugt niet . . .!" gromt Orm verongelijkt. „Het touw waarmee ze me vastbonden trekt een kind tot rafels. Dit is geen omgeving voor een behoorlijk zeeman. Let op mijn woorden. Ik trek er tussen uit. Misschien is de Noorman helemaal niet zo dood als wij wel denken en kan ik hem ergens opvissen. We moeten het beste blijven hopen . . .!"

Op datzelfde ogenblik is Eric behoedzaam verder in het kamp doorgedrongen. Een schim, in wie hij Scorr herkent, doet hem snel wegduiken. Een tweede schaduw glijdt nader, en Scorrs zachte, welvoldane stem klinkt: „Wel, Alhabar, mijn o zo vermakelijke! Had ik niet gelijk!?" „Als altoos, heer Scorr! Als altoos!" grinnikt de voerman handenwrijvend. „Die kleine zotskap met zijn grote snor heeft inderdaad zijn touwen stukgetrokken en het ziet er naar uit, dat hij gek genoeg is om uw macht te willen ontvluchten. Hé! Hé! Hé!" „Hier past geen spot, Alhabar! Besef dat dit een groot moment moet zijn voor mijn dwaze . . . eh . . . vriend." „Ze zijn allemaal gek!" krast de voerman voldaan. „Wat zijn uw plannen?" „Als de tijd er rijp voor is, hoop ik mijn dwaze vrienden een aardige les in 'ontvluchten' te geven," mompelt Scorr lachend. Het duivelse plezier dat in die woorden doorklinkt doet Eric de tanden op elkaar bijten als hij een ogenblik later een schim bij de huifkar vandaan ziet sluipen. Hij is te laat gekomen om Orm te waarschuwen. Thans moet hij als machteloos toeschouwer het wrede spel aanzien dat Scorr speelt met de vluchtende roerganger . . .

Met ingehouden adem volgt de Noorman Orms vlucht. Niet minder groot is de ontzetting van Halfra, die op dat ogenblik Scorr op zich toe ziet treden, in gezelschap van de voerman en een reusachtige slaaf. „Je makker schuwt ons gezelschap, zie ik." Grijnzend duidt de man in de wolfspels met zijn zweep naar de plek waar Orm zo even nog gekneveld zat. „Dwazen! Moet je nog duidelijker leren dat niemand Scorr ontkomt!" Zijn stem wordt scherp. „Toah!" De reusachtige slaaf sluipt nader. Hij vermijdt het zijn meester aan te zien. „Verlang je de vrijheid, Toah?" „N-nee . . . meester . . ." De uitgebluste ogen zijn star op de zweep gericht.„Je liegt, slaaf! Driemaal heb je getracht mij te ontvluchten! Driemaal heb ik je laten opjagen en ketenen, nietwaar Toah!?" . . . „J-ja . . . Meester . . .!" „Daarginds vlucht een andere slaaf! Ga, mijn vriend. Jaag hem! Als je hem doodt, behoef je niet meer terug te keren, dan gun ik je je armzalige vrijheid . . ." Vrij . . . Een trek van woeste vreugde glijdt over het afgestompte gelaat. Met een kreet wendt de reus zich om en rent weg. Van tussen de struiken ziet Eric hoe hij de vluchtende schim van de roerganger nazet. Aan de rand van een steile helling achterhaalt hij hem. Twee worstelende schaduwen steken een ogenblik in de verte tegen de iets heldere avondhemel af. Nimmer tevoren proefde de Noorman zoveel bitterheid als thans, nu hij machteloos moet toezien hoe de kleine roerganger naar de rand gedrongen wordt . . . Dan snerpt een angstschreeuw over de vlakte. En terwijl een der schimmen over de rand stort, hoort Eric Scorr spottend lachen . . .

„Zo was het einde van je vriend, de roerganger, die mij trachtte te ontvluchten," zegt Scorr zacht. Zijn gestalte tekent zich hoog af tegen het bloedrood oplaaiende vuur, en er gaat zoveel boosaardigheid van hem uit, dat noch Halfra, noch de anderen de kracht vinden om te antwoorden. „Aan de volgende vluchteling verspil ik geen slaaf meer, mijn vrienden. Wie van jullie nu deze dwaasheid begaat, zal mijn wolven op zijn spoor vinden . . ." Hij wendt zich om en sluipt heen. Maar uit het struikgewas volgen twee grijze ogen hem met een dodelijke bitterheid. „O Scorr . . .!" prevelt de Noorman gesmoord. „Jij joeg mijn vriend moedwillig in de dood! Van nu af volgt de wraak jouw pad! Alles wat je dient is mijn vijand! Alles wat jouw vijand is, begroet ik als vriend. Er bestaat nog slechts één einde: Jouw dood . . . of de mijne . . ." Dan draait hij zich om en verdwijnt in het dichte struikgewas. Voor het ogenblik valt er niets voor hem te doen. Hij weet dat hij moet wachten tot een gunstiger gelegenheid zich voordoet. Enkele uren slaap gunt hij zich tussen de rotsen. Maar als de eerste zonnestralen over de toppen der bergen lichten, staat hij klaar om de karavaan te volgen, die zich gereed maakt voor het vertrek. Omzichtig daalt hij de helling af en haast zich naar de rotswand, waarachter de laatste ruiters verdwijnen. Om dan met een flitsend gebaar zijn zwaard te trekken. Want in de schaduw der rotsen is een gestalte opgedoken, die hem argwanend beloert . . .

„Orm!!" Eric kan zijn ogen haast niet geloven, als hij in de figuur die plotseling opduikt de doodgewaande roerganger herkent. „Orm! Je leeft!" „Bah . . .!" gromt de morsige stuurs. „Dacht je soms dat een rond zeeman zich door een weggelopen slaaf in de luren laat leggen? Een mooie streek om je vrienden in doodsangst te laten zitten." Hij rukt verongelijkt aan zijn snor, maar in zijn kleine ogen glimt een vochtige ontroering. „Ik had het kunnen weten! De Noorman is niet kapot te krijgen!" Vrolijk slaat de Noorman zijn arm om de schouders van de mompelende roerganger. „Ga zitten, Orm. We moeten eens krijgsraad houden. Hoe voelen Halfra, Togir en Pum-Pum zich?" „Als zeevis in de bek van de haai," zegt de roerganger zwartgallig. „Heb je iets kunnen ontdekken over het doel van de tocht? Wat zijn Scorrs plannen met zijn gevangenen . . .?" „Geen idee!" mompelt Orm somber. „Niemand wilde daarover iets loslaten. Die schurk van een voerman zei alleen maar, dat ze voor de beren gegooid zullen worden. Dus laten we het beste blijven hopen . . ."

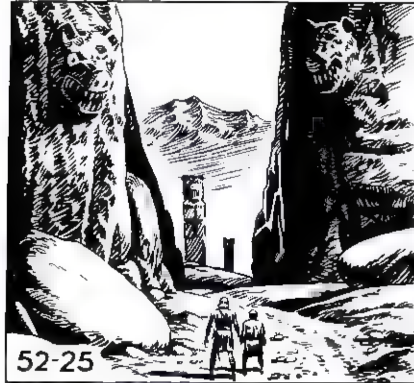

„De voerman zei dat de gevangenen voor de beren worden geworpen?" Langzaam rijst de Noorman overeind. „Dat is mij voldoende. Kom mee, Orm!" „Nu, mij is het te veel," sputtert de morsige roerganger. „Die wildemannen deugen niet, dat heb ik de hele tijd gezegd en daar houd ik me aan! Hé daar!" onderbreekt hij zichzelf schril. „Waar gaan we heen? Achter die rotsen verdwenen Scorr en zijn duivelskinderen nog geen tien minuten geleden ook!" „En waar Scorr gaat, gaan wij!" zegt de Noorman kort, zijn zwaard trekkend. Behoedzaam sluipt hij om de rotsen heen, op de hielen gevolgd door een zeer mistroostige Orm. „Mijn oude moeder had gelijk, hoor!" hoort Eric hem lusteloos mompelen. „Ik had nooit naar zee moeten gaan. Ik had timmerman moeten worden, dat is een fatsoenlijk vak, zonder wildemannen en dat soort ellende." De Noorman slaat geen acht op hem. De gehele dag trekken beide mannen door het troosteloze, grauwe landschap, dat steeds rotsachtiger wordt tot zij een stenige hoogvlakte bereiken. Onder hen strekt zich een ruw aangelegde weg uit, waarop hij in de verte Scorrs karavaan tussen de rotsen ziet verdwijnen. „We zijn hen dicht op de hielen," mompelt de Noorman grimmig. „En naar deze weg te oordelen naderen we het einde van de reis!"

Nauwelijks is de laatste ruiter van Scorrs karavaan achter de bocht van de weg verdwenen, of Eric laat zich lenig langs de rotsen zakken. „Hé! Hé!" pruttelt Orm geschrokken. „Waar gaat dat zo snel naar toe. Moeten we Scorrs wildemannen dan met alle geweld in de armen lopen! Die kerels zitten nog geen mijl voor ons uit!" „Des te beter!" De Noorman beduidt zijn metgezel met een hoofdknik hem te volgen. „Ik heb het gevoel, dat Scorr het einddoel van zijn reis nadert. We moeten hem nu dicht op de hielen blijven!" En zonder om te zien naar Orm, die nu onder veel protest de helling komt afglijden, volgt hij grimmig het pad. „Wel ja!" gromt de roerganger argwanend om zich heen loerend. „Offer mijn leven maar op! Het zou me niet verbazen als . . .!" Hij snakt naar adem. Want nu zij een bocht zijn omgeslagen ziet hij plotseling een kolossaal stenen beeld voor zich. Boosaardig grijnst een ruwgehouwen berekop hen aan. „Het teken van de Beer . . ." mompelt de Noorman. „Scorrs teken!" „Duivelswerk . . .!" prevelt Orm gesmoord. „Let op mijn woorden! We doen verstandig terug te gaan . . . eh . . . luister naar een oud en ervaren zeeman. We moeten natuurlijk onze vrienden bevrijden en zo, daar niet van . . . maar . . . eh . . . is 't niet beter dat we een . . . hm, 'n andere weg zoeken naar Scorrs schuilplaats . . .?" „We hoeven niet meer te zoeken!" zegt de Noorman zacht. „Kijk . . .!" En in de richting starend die zijn tochtgenoot aanduidt, onderscheidt Orm somber een oeroud bolwerk, dat zich in de verte op de steile rotsen verheft . . .

Behoedzaam volgt de Noorman het pad, tot het gebergte het dreigende gebouw in de verte aan hun ogen onttrekt. „V-voorzichtig . . .!" kermt de roerganger, die hem schuw volgt. „Deze streek is vergeven van de boze demonen!" „Zolang er nog een weg is gaan we verder," zegt de Noorman laconiek. „M-maar er is geen weg!" „Dan maken we er een!" Hij zwijgt plotseling en drukt zijn tochtgenoot haastig tegen de rotsen. Want een nieuwe bocht in het pad heeft hem onverwachts weer een blik gegund op het sombere gebouw, aan de overzijde van een brede kloof. Verweerd van ouderdom en als worstelend met het gesteente, dat het schraagt, ligt het gebouw donker in het zonlicht dat over zijn muren speelt. Een ogenblik neemt de Noorman de smalle brug op, die over het duizelingwekkend diepe ravijn voert. De enige toegangsweg . . . en duidelijk onderscheidt hij de krijgers, die aan weerszijden de brug bewaken. „Daar is geen doorkomen aan . . .!" prevelt Orm vol sombere voldoening. „L-laten we nu maar teruggaan! Misschien zijn onze vrienden trouwens w-wel heel ergens anders!" Zonder om te zien voert de Noorman hem mee naar een plaats die door de rotsen aan de blik der wachters onttrokken is, en waar een flauwe helling neerdaalt in het ravijn. Pas als zij de bodem van de kloof bereiken, krijgt de roerganger, die hem zuchtend gevolgd is, weer kans om zo ver op adem te komen dat hij weer iets kan zeggen. „W-wat n-nu?" mort hij, de steile rotswand voor hen verdrietig opnemend. „Wat gaan we nu doen . . .?" „De enige weg om onopgemerkt in Scorrs schuilplaats door te dringen is langs deze rots omhoog te klimmen," zegt de Noorman grimmig. „Volg me . . .!"

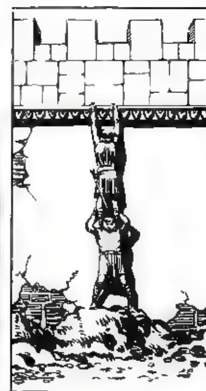

De beklimming van de steile rotswand lijkt een nachtmerre. Zelfs de Noorman heeft de grootste moeite om zich langs de smalle spleten en uitsteeksels in het gesteente omhoog te werken. Als ze halverwege de rots op een brede richel even kunnen uitrusten, knikt hij zijn tochtgenoot tevreden toe. „Geen behoorlijk varensgezel laat zich in de luren leggen door zo een steenhoop," pruttelt de roerganger. „Welbeschouwd is dit maar kinderwerk vergeleken bij het want van een schip in de vliegende storm – laten we eerlijk zijn." Hij werpt een blik over zijn schouders: „H-hoewel g-g-gezegd moet worden dat het een h-h-e-e-e-e-ele diepte is . . ." fluistert Orm duizelig. Langzaam zetten de beide mannen hun tocht voort, tot zij de voet van de rots bereiken waarop het geheimzinnige gebouw gelegen is. Voorzichtig neemt de Noorman de toestand op, en zijn mond vertrekt zich grimmig als hij schuin boven hen de kleine figuur van een wachter ontwaart. „Geen geluid meer, Orm! Als hij ons ontdekt zijn we verloren!" „Dat zijn we zo toch ook al," mompelt de sombere roerganger hoofdschuddend. Als de Noorman Orm omhoog duwt om een smal plateau te kunnen bereiken, voelt hij tot zijn ontzetting de steen, waarop hij zelf steunt, wegschieten . . . Ratelend storten enkele stenen omlaag. Orm draait zich verschrikt om en grijpt Eric bij de pols. „Hé! hé!" waarschuwt hij bitter, de Noorman omhoogsleurend. „Niet vallen. Dat is zonde voor alle moeite die we nu al gedaan hebben . . ." Maar de wachter boven hen wendt zich met een ruk om en staart argwanend in de diepte, waar het geratel van het neerstortende gesteente nu traag wegebt in de holle echo's . . .

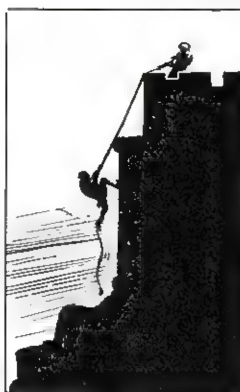

Ademloos drukken Orm en de Noorman zich tegen de rotswand, terwijl de wachter argwanend in de diepte loert. Het schijnt een eeuwigheid te duren eer de kleine figuur, daar ver boven hen, zich eindelijk omwendt. De roerganger wist zich met 'n diepe zucht het zweet van het voorhoofd. „D-die man deugt niet . . .!" verklaart hij somber. Maar hij praat in de leegte, want reeds heeft de Noorman zich geruisloos omhooggewerkt naar de verweerde muur van het oude bolwerk. „Eh . . . het is daar n-niet veilig . . ." sputtert Orm, terwijl hij verongelijkt de rots beklimt. „Wat voert die wachter uit, zou ik wel eens willen weten . . .!" „Hij loopt heen en weer," fluistert de Noorman. „Stil!" Met een snel gebaar trekt hij Orm naast zich tegen de muur. Boven hun hoofden komen voetstappen voorbij, die langzaam wegsterven. „Gekkenwerk!" knort de morsige hoofdschuddend. „Daar is geen doorkomen aan!" Met een hoofdknik beduidt de Noorman de roerganger wat er van hem verlangd wordt, en eer Orm gelegenheid krijgt zijn vertwijfeld gemoed te luchten, heeft Eric zich op zijn schouders gehesen en tast hij naar de stenen rand boven hem. Terwijl hij zich optrekt, hoort hij de voetstappen van de wachter terugkeren, en hij vindt nauwelijks de tijd om zich tegen de kantelen weg te drukken als de man hem rakelings voorbij komt. De krijger ziet de schim niet die zich achter hem opricht. Maar juist als de Noorman geruisloos over de kantelen springt, schijnt een zesde zintuig de man te waarschuwen. Met een ruk wendt hij zich om.

Smartelijk zucht de roerganger, als Eric over de kantelen van het bolwerk verdwenen is. „Dit is het einde," mompelt hij hol. „Die komt nooit meer terug. Ach, en het was zo'n flinke kerel! Had hij maar naar mij willen luisteren. Ik heb hem nog gewaarschuwd." Hij verstart plotseling van angst als iets zachts zijn arm raakt. Maar als hij eindelijk waagt te kijken ziet hij tot z'n verbijstering dat het een koord is, dat van de kantelen is neergelaten. En meteen duikt daarboven een schim op, in wie hij de gestalte van de Noorman herkent. „Alles in orde, Orm. Kom omhoog . . ." Onder gesmoorde protesten klimt de roerganger naar boven . . . „Het deugt hier niet!" bezweert hij Eric, als deze hem behoedzaam over de borstwering hijst. „L-laten we l-liever terug gaan. Er was hier zopas een wachter. Ik h-heb h-hem zelf gezien . . .!" „Kijk dan nog maar eens," zegt de Noorman kort. „Daar ligt hij." En als Orm in de aangewezen richting kijkt, knikt hij enigszins gerustgesteld. „Dat ziet er uit als vakwerk," stelt hij vast. „M-maar wat nou . . .?" Met een hoofdbeweging wenkt Eric zijn schichtige makker hem te volgen. Een smalle deuropening, waarachter zich een stenen trap aftekent, leidt naar het binnenste van het sombere gebouw. En als zij de trap afdalen omsluit hen een doodse stilte, als van een grafgewelf . . .

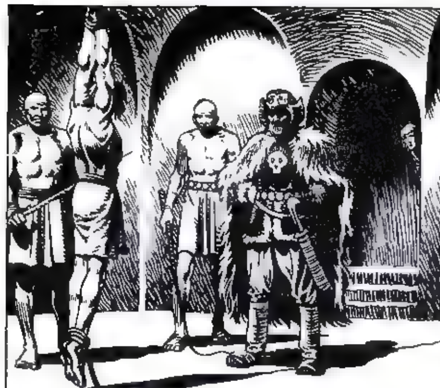

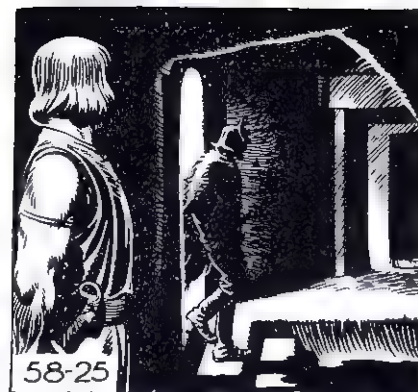
Hoe dieper zij in Scorrs bolwerk doordringen, des te drukkender schijnt de stilte te worden. „H-et d-deugt h-hier n-niet . . ." huivert de roerganger doodongelukkig. „K-kunnen we . . . z-z-zouden we niet l-liever . . ." „We gaan verder tot we Halfra, Togir en Pum-Pum gevonden hebben," zegt de Noorman kort. „We hadden hier nooit aan m-moeten beginnen!" kermt Orm zachtjes. „W-waarom kunnen die slampampers van de 'Dolk des Verbonds' h-hun eigen zaakjes n-niet opknappen? Waarom moeten w-wij per se ons leven voor hen wagen? Dit is geen bezigheid voor een oppassend zeeman." En dan verschiet de morsige van kleur, want uit de verte klinkt een kreet. „Nee . . . Neeeee . . .!!!" De stem is zo vol pijn en doodsangst, dat zelfs de Noorman rilt. „Ge . . . genade!" Hol echoot de stem na in de gewelven. Een dof gereutel volgt. Orm klemt zich sidderend aan de Noorman vast. „W-wat is d-dat?" hijgt hij, terwijl het zweet hem uitbreekt. Zonder een woord te spreken, wenkt Eric hem te volgen. En terwijl zij in de richting van het geluid sluipen, horen zij een tweede stem, die snauwend beveelt: „Spreek, slaaf! Of moeten we andere methoden gebruiken om je koppige tong los te maken!" De stem klinkt uit een verlichte deuropening niet ver van hen af. De Noorman drukt zich tegen de muur en luistert een ogenblik. „Wel . . .! Spreek!" klinkt het opnieuw. „Vertel ons alles wat je weet van het 'Verbond der Dolken'!" Eric maakt een verrast gebaar. „Orm! Degene die ze daarbinnen ondervragen is een vriend van ons!"

Opnieuw galmt een schreeuw van pijn door de holle gangen. Er komt een verbeten trek op het gelaat van de Noorman. „Blijf hier, Orm!" beveelt hij zacht. „Ik ga kijken wat daar gaande is." De Noorman sluipt geluidloos naar de verlichte deuropening. Een gewelf ligt voor hem. Het vale licht van flambouwen tekent sombere schaduwen langs de kille wanden en werpt een onheilspellende glans op de vier gestalten die daar samengroepen. Twee hunner zijn slaven, de derde een barbaars getooide krijger, wiens gelaat getekend is door een mengsel van minachting en wreedheid. Maar wat Erics hand als vanzelf het heft van zijn zwaard doet zoeken is de vierde man. Het is een jonge krijger. Machteloos hangt hij aan een koord, dat een der slaven thans hoger optrekt, en in zijn ogen ligt de redeloze angst van iemand die alle hoop heeft opgegeven. „Wel slaaf! Wil je ons thans vertellen wie je makkers zijn van het 'Verbond der Dolken'?" vraagt de krijger slepend. Ontken niet langer, dwaas. Tegen de macht van Scorr valt niet te vechten! Waar komen je makkers samen? Noem de plek! Spreek, of . . ." Een nieuwe kreet doet Orm huiveren in zijn schuilhoek en hij heeft moeite een gil van schrik te onderdrukken als Eric geluidloos voor hem opduikt. „Kom mee, Orm!" beveelt Eric strak. „Het zijn niet meer dan drie tegenstanders!" „Behalve de tienduizend demonen en monsters die in dit gebouw rondspoken dan zeker," gromt de zeeman mistroostig. „Nu ja, tenslotte heb ik een mooi leven achter de rug en . . ." Maar de Noorman drukt hem plotseling krachtig tegen de muur. „Stil!" fluistert hij gespannen. „Voetstappen . . .!"

Weggedoken in de schaduw hoort de Noorman de voetstappen naderen, en een ogenblik later duikt een donkere gestalte op aan het einde van de gang, die hij met één oogopslag herkent. Het is de barbaarse ondervrager van zoëven. Een grimmig lachje speelt om Erics lippen. Zonder het minste gerucht richt hij zich op . . . De krijger hoort niets. Doch plotseling werpt een vlugge gestalte zich op hem. Voor de man een kreet kan slaken, ziet hij het lemmet van een dolk dreigend op zijn keel gericht. „Geen geluid," mompelt de Noorman droog. En met een snelle blik naar de roerganger: „Alles veilig, Orm?" „Niemand schijnt iets gehoord te hebben," gromt de morsige zeeman mistroostig. „Maar dat zegt niks. We komen op een verkeerde manier aan ons einde, dat is zeker." Eric haalt de schouders op. „Spreek!" beveelt hij zijn gevangene zacht, „hoe luiden de namen van de twee slaven, die zich bij de gevangene bevinden?" „Zavit . . . en . . . Ixtar . . ." Angstig gluurt de man naar het mes. „Goed! Roep de eerste. En als je prijs op je leven stelt, doe het dan zo dat hij geen argwaan krijgt!" Even aarzelt de krijger. Doch een snelle beweging van de dolk is voldoende. „Zavit . . .!!!" In het gewelf heft de ene slaaf verwonderd het hoofd. „De meester roept, Zavit! . . ." „Waarom zou hij mij roepen!" gromt Zavit korzelig. „Wij hebben opdracht deze man tot spreken te brengen. Waarom zou hij mij dan wegroepen?" Vol argwaan staart hij naar de deuropening . . .

Pas als Eric zijn gevangene gedwongen heeft voor de tweede maal de naam van de slaaf Zavit te roepen, verschijnt de man in de deuropening. „Ja heer . . . ik kom . . ." Slepende voetstappen sloffen nader. „Waar zijt ge heer?" Als een panter is Eric te voorschijn gesprongen en zijn vuist treft de slaaf op de kin. Haastig vangt de Noorman zijn ineenzakkende tegenstander op en legt hem naast de krijger, die onder bewaking van Orm achtergebleven is. „Nu geef ik helemaal niets meer voor ons leven, als Scorr ons ooit in handen krijgt," mompelt de roerganger bedrukt. Het gezicht van de krijger vertrekt zich tot een woedende grimas als hij ziet hoe de Noorman zijn tweede slaaf even gemakkelijk onschadelijk maakt. „Haal die gevangene, Orm! Ik hou zo lang het oog op onze . . . eh . . . gasten." Het is een totaal overdonderde man, die een ogenblik later door Orm voor de Noorman gebracht wordt. „W-wie zijt gij! . . . Hoe kunt ge Scorr weerstaan . . .!" brengt hij stotterend uit. „Een vriend van het 'Verbond der Dolken', een vijand van Scorr," zegt Eric, terwijl hij de dolk met het vrouwenkopje toont. „Drie vrienden van mij zijn in de handen van Scorr gevallen en hierheen gevoerd. Weet je waar ze gevangen worden gehouden?" „Neen, heer!" antwoordt de man, wiens naam Issar luidt. „Doch deze priester van de Beer kan het u zeker vertellen. Als hij spreken wil . . ." „Hij heeft geen keus," zegt de Noorman kort. En de punt van zijn zwaard op de borst van zijn gevangene richtend, eist hij koud: „Spreek! Ik geef je de keus tussen de waarheid en je leven!"

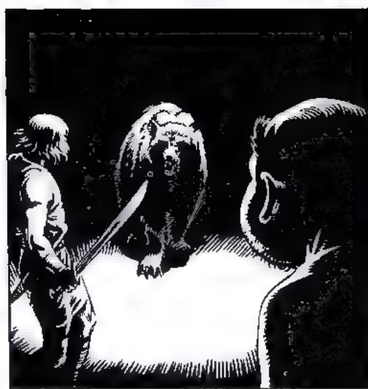

De priester van de Beer siddert van angst, als hij het koude staal van Erics zwaard op zijn keel voelt. „Spreek!" herhaalt de Noorman dreigend. „Waar bevinden zich mijn vrienden, die door Scorr gevangen worden gehouden?" „Wie ... bedoelt ge ...?" Het is duidelijk dat de man tijd probeert te winnen. De druk op het zwaard wordt sterker. „Dat weet je best!" klinkt de stem van de Noorman koud. „En indien je mij niet onmiddellijk vertelt waar ik hen vinden kan, sterf je!" De priester van de Beer beseft, dat de man tegenover hem geen ogenblik zal aarzelen zijn bedreiging uit te voeren. „Laat mij los," zegt hij toonloos. „Ik zal u de weg wijzen!" Als hij hen voorgaat wijkt de Noorman geen ogenblik van zijn zijde. „Leidt deze gang naar de kerker van mijn vrienden?" vraagt hij argwanend. Onderdanig buigend wijkt de priester van de Beer achteruit. „Zeker heer ... Nog slechts een kort ogenblik, en ..." Plotseling voelt de Noorman hoe de grond onder zijn voeten bezwijkt. Zijn beide volgelingen slaken een kreet van schrik. Tevergeefs tracht Eric zich met een snelle sprong te redden. En terwijl de drie mannen neerstorten in de duisternis, laat de priester van de Beer de verborgen veer los, welke het valluik in werking stelde, en schreeuwt triomfantelijk: „Zoek je vrienden daar, barbaar ... En zie wat je wacht ...!"

Versuft blijven de drie mannen een ogenblik liggen. Een schemerige ruimte omhult hen. Niets beweegt. Toch is het of een zesde zintuig de Noorman waarschuwt, dat vanuit de schaduwen gevaar loert; een gevaar dat langzaam nadersluipt . . . „W-we zijn dood . . .!" mompelt de roerganger Orm somber. „We zijn i-in de onderwereld. H-hier houdt alles op. Ik kan niet zeggen dat me dat spijt . . ." „Orm!" klinkt Erics stem kort. Zijn scherpe ogen hebben een gat hoog aan de muur ontdekt. „Kom hier!" Hij wenkt ook de man van het Verbond der Dolken. „Klim op Orms schouder en zie of je die opening bereiken kunt." Een dof gegrom achter hen doet de Noorman bliksemsnel zijn zwaard trekken, en als de zeeman een schichtige blik over zijn schouder werpt, breekt het koude zweet hem uit. „Een b-b-beer!" Langzaam schuift een logge vorm uit de schaduwen nader. De muil hangt open. De kleine ogen beloeren de mannen vol dierlijke woede. Haastig wijkt de Noorman terzijde. „Achteruit! Hij valt aan!" bijt hij zijn beide volgelingen toe. Zijn waarschuwing komt geen ogenblik te vroeg. Reeds richt het grote dier zich op zijn achterpoten en waggelt onder woedend gegrom nader. Met een grimmig gebaar treedt de Noorman hem tegemoet. Naast het reusachtige beest lijken man en zwaard belachelijk klein en hulpeloos. Orm slaat huiverend de handen voor de ogen. „N-nu dat nog!" kermt hij schril. „Nu zijn we eenmaal in de onderwereld en nu jagen ze nog beren op ons af ook . . .!"

Een flitsende zwaardslag doet de beer terugdeinzen. Verbaasd staat het dier een ogenblik roerloos. Bloed druppelt langs de ruige vacht. Dan, in een razernij die hem iedere voorzichtigheid doet vergeten, stormt het beest grommend op de kleine figuur tegenover hem toe. Als het woeste dier hem tot enkele passen genaderd is, schiet Erics zwaard sneller dan het oog kan volgen omlaag. Een razend gebrul klinkt op. Dan wordt alles stil. Orm raakt voorzichtig de arm van de Noorman aan, die onbeweeglijk neerstaart op zijn verslagen tegenstander. „Is deze nachtmerrie voorbij?" mompelt de roerganger ongelovig. „. . . en we z-zijn nog niet eens d-dood??" „Dat dier was net zo goed een gevangene van Scorr als ik . . ." zegt de Noorman zacht. „In het woud zou hij me nooit hebben aangevallen." Hij draait zich plotseling om en loopt weg. „En dood zijn we nog lang niet!" zegt hij kort. „Probeer het gat te bereiken." Doch juist als Orm hun metgezel van het Verbond der Dolken op de schouders heeft genomen en deze met een juichkreet de rand van de opening onder zijn handen voelt, hoort de Noorman een scherp gerucht boven hen. Op hetzelfde ogenblik onderscheidt hij aan de rand van het valluik een donkere gestalte, en hoort hij Scorrs snijdende stem: „Snel! Grijp hen! Zij trachten te ontkomen . . ."

Scorr sist woedend als hij Eric en zijn beide makkers door het smalle gat in de wand ziet verdwijnen, maar hen niet bereiken kan. Hij wendt zich driftig tot de priester van de Beer, die de Noorman in de valkuil heeft gelokt. „Dwaas! Waarom stelde je mij niet sneller op de hoogte. Moet deze Noorse hond mij voor de tweede keer ontgaan! Vang hem! Neem alle krijgers die je nodig hebt en doorzoek dit gebouw! En wanneer je hen niet vindt . . .” De voerman Alhabar lacht tevreden als hij het dreigende gebaar ziet waarmee zijn meester de laatste woorden aanvult. Intussen heeft Eric zijn mannen naar het einde van de smalle tunnel geleid. Hij wendt zich tot de man van het Verbond der Dolken. „Jij kent dit gebouw. Snel. Denk na. Is er een plek waar wij ons kunnen verschuilen?” „Ik ken zo'n plaats, heer,” knikt de man ernstig. „Maar zij is ver van hier verwijderd en het zal moeilijk zijn haar te bereiken.”„Het is onze enige kans,” zegt de Noorman kort. „Wijs ons de weg.” Snel volgen zij de telkens angstig rondspiedende man door het doolhof van gangen en trappen. Doch juist als zij een kruispunt bereiken, verneemt de Noorman in de verte een waarschuwend geschreeuw. En op hetzelfde ogenblik duiken enkele krijgers op.

Als de krijgers van de Beer nader stormen, wendt de Noorman zich snel tot Orm. „Terug," beveelt hij. „Ik zal trachten hen tegen te houden." De strijd duurt slechts een ogenblik. Het snelle zwaard van de Noorman doet de eerste krijger ineenzakken voor de man tijd vindt om zijn schild te heffen. En juist als de tweede om hulp wil schreeuwen, velt een tweede slag hem. Eer de krijgers, die in de verte naderen, te hulp kunnen komen, is de Noorman reeds in de zijgang verdwenen en rent achter zijn vluchtende vrienden aan. Als zij verder lopen, horen zij overal in het gebouw waarschuwende kreten en voetgestamp. Scorrs krijgers beginnen te begrijpen in welk gedeelte van de gangendoolhof hun prooi zich tracht te verbergen . . . „We z-zijn verloren!" beweert Orm somber wanneer ze een trap afrennen en zowel boven als voor hen dreigende voetstappen en wapengekletter naderen. De man van het Verbond wijst hijgend op een smalle nis, die zich, nauw zichtbaar, in de diepe schaduw in de zware muur aftekent. Eric begrijpt wat hij bedoelt en knikt. En een ogenblik later staan de drie mannen roerloos tegen de muur gedrukt, luisterend naar de stappen van hun jagers die aan weerszijden naderen.

Op nog geen tien pas afstand trekken Scorrs krijgers voorbij en als hun stemmen in de verte wegsterven, kijken zij elkaar een ogenblik zwijgend aan. „De plek waar wij ons kunnen verbergen!" zegt de Noorman tot de man van het Verbond der Dolken. „Ja, heer! Daarheen!" Snel gaat hij hen voor. „Het is niet slechts een plek waar wij ons kunnen verbergen. Het is een plaats van waaruit wij dit oord kunnen verlaten! Ziet!" En snel opent hij een deur. „Scorrs eigen vertrek," fluistert de man van het Dolkenverbond. „Hier bevindt zich een toegang tot het netwerk van geheime gangen dat onder dit gebouw ligt en één ervan is een vluchtgang – naar buiten! Het Verbond zond mij speciaal hier heen. Maanden heb ik als slaaf hier gewerkt, om de geheime toegang te vinden. Maar wij moeten ons haasten," onderbreekt hij zichzelf angstig. „Als men ons vindt zijn wij verloren. Dit is onze enige kans op ontsnappen . . ." „Niet voor mij!" Ze kijken Eric verbaasd aan. „Ik ben hier binnengedrongen om mijn drie vrienden te vinden. En niet eerder verlaat ik dit gebouw voor ik weet waar zij zich bevinden!" „Maar dit is zelfmoord!" fluistert de slaaf bezwerend. „Vergeet uw vrienden. Dit is uw enige kans! Gebruik haar, of ge zijt voor altijd verloren. Scorr is niet te bevechten!" „Juist!" klinkt het spottend uit de deuropening. En als Eric zich met een ruk omwendt, staart hij in 't duivelachtige gelaat van . . . Scorr!

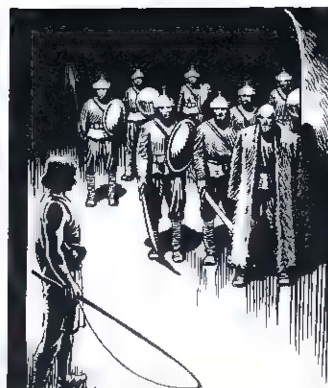

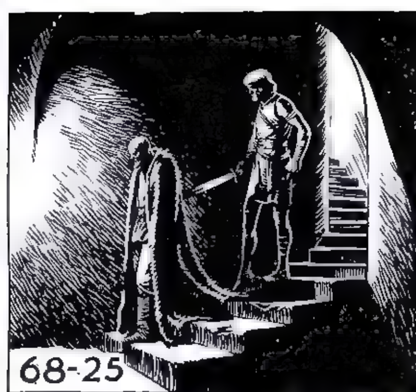

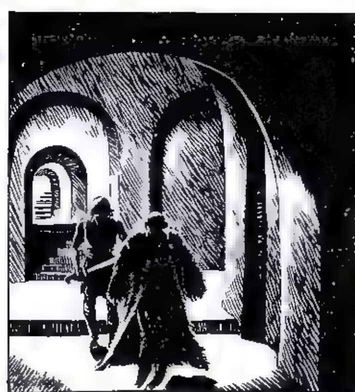
„Snel!" bijt de Noorman Orm toe. „Volg deze man naar de geheime gang. Ik blijf om de aftocht te dekken!" En wanneer hij merkt dat Orm niet van zins schijnt zijn aanvoerder in de steek te laten, herhaalt hij: „Snel Orm! Als er mij iets overkomt moet er één achterblijven om Halfra en de anderen te redden! Ga!" Zonder hem een blik te gunnen trekt hij zijn zwaard en loopt Scorr tegemoet. Het laatste dat de zeeman van hem ziet als hij de angstige man van het Verbond volgt, is een woeste warreling van vechtende gestalten. „Dit is een gelukkige ontmoeting, mijn waarde . . ." sist Scorr Eric toe. „Sinds het uur dat je mij van mijn paard beroofde, heb ik nergens zo vurig naar verlangd als je terug te zien!" Hij heft zijn zweep. „Daar! Noorse hond! Leer thans hoe Scorr weggelopen slaven behandelt . . ." De zweep suist neer. Doch met een bliksemsnelle beweging brengt de Noorman zijn zwaard omhoog. Met één slag woelt het zwiepende leder zich vast om het lemmet. En terwijl de hem omringende krijgers een kreet van verbazing ontsnapt, rukt Eric Scorr het wrede wapen uit de hand. „Leer dan hoe Eric de Noorman lafaards behandelt . . ." klinkt het hard, terwijl een striemende slag Scorr treft. „Ik vrees jou niet, Scorr!"

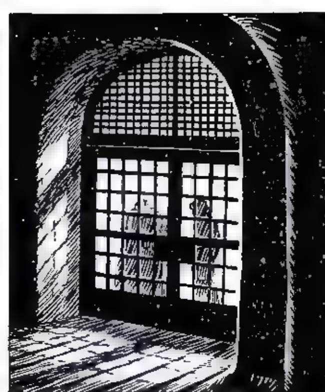

Woede en haat verwringen Scorrs trekken als hij ziet hoe Erics zweepslagen zijn mannen terug doen deinzen. „Sta!" grauwt hij. Dan richt hij zich tot de Noorman. „Dwaas . . . geef je over. Denk jij dat je ons kunt weerstaan!?" „Je kunt mij laten doden," zegt de Noorman rustig. „Doch ik vermoed dat velen van jullie mij voor zullen gaan door de Grote Poort der Duisternis en jij zal de eerste zijn Scorr! Ik kan mijn vrienden niet meer bevrijden – ik zal hen alleen wreken!" „Je vrienden?" peinzend strijkt de hogepriester van de Beer zich over de bloedrode striem, die Erics zweepslag op zijn gelaat heeft achtergelaten. „Gesteld dat jouw leven je vrienden kon vrijkopen . . .?" De Noorman staart hem strak aan . . . „Werp je zwaard weg en geef je over en ik beloof je dat je vrienden hun vrijheid zullen krijgen." Zij staren elkaar een ogenblik aan. Dan knikt de Noorman. „Akkoord, mijn leven voor mijn vrienden. Doch niet eerder geef ik mijn zwaard, dan dat ik gezien heb hoe jij hen in vrijheid stelt." „Je kunt mij volgen naar mijn kelders en toezien, hoe ik hen loslaat, zo ge daar op staat," mompelt Scorr effen. „En je mannen blijven hier," vult de Noorman kalm aan. Even aarzelt Scorr. Dan kruipt er een sluwe glimlach om zijn lippen. „Akkoord! Mijn mannen blijven hier. Jij en ik dalen in mijn kelders af. Alleen . . .!"

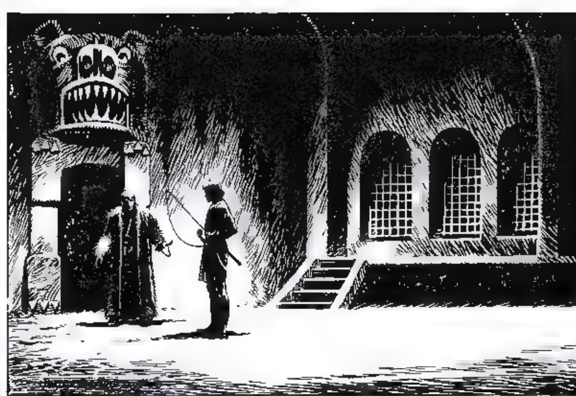

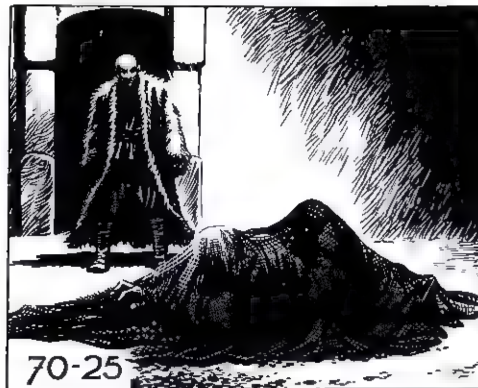
Er heerst een doodse stilte in het vertrek als Eric Scorr met een kort gebaar te kennen geeft hem voor te gaan. Zwijgend maken de wapenknechten ruimte. Er gaat een verward gemompel op als de deur zich achter de beide mannen sluit. „Hierheen, mijn waarde!" grijnst Scorr en leidt de Noorman langs nauwe trappen omlaag. „Gij zult nog leren hoeveel zorg ik voor mijn gevangenen heb. Diep en veilig zitten zij opgesloten." Hij blijft staan voor een zwaar, smeedijzeren hek, waarboven een zware berekop dreigend op hen neerblikt. „Achter deze poort begint hun rijk. Ik hoop dat het je bevallen zal. Hier heerst veel rust. Men wordt niet gestoord en vergeet het hopen. Soms duurt het jaren eer men opnieuw iemand ziet." Hij haalt een kleine sleutel onder zijn kleed te voorschijn. „Hoe jammer dat je geen afscheid kunt nemen van de kleine man, die dwaas genoeg was je te vergezellen. Hij scheen op je gesteld – wat hem natuurlijk niet belette te vluchten toen je in moeilijkheden kwam . . ." Op geen twintig meter afstand balt Orm bij het horen van die woorden getergd de vuisten. De man van het Verbond der Dolken wilde onmiddellijk vluchten, doch met veel gejammer en nog meer krachttermen heeft de sombere zeeman hem er toe gebracht een poging te doen de Noorman te hulp te komen. Argwanend gluurt hij om de hoek als Scorr het ijzeren hek opent. „Men kan die jonge jongens geen ogenblik alleen laten," gromt Orm bitter. „Er moet altijd 'n ouwe zeebonk in de buurt blijven om op ze te passen . . ."

„Volg mij thans naar de plaats die je vrienden gaan verlaten, Noorman!" zegt Scorr met een vreemde lach. „En waar je zelf verblijf zult houden." Een koude tocht waait hun tegemoet. De Noorman krijgt het gevoel dat de gangen in de vorm van een dalende spiraal zijn gebouwd. Juist als hij meent het diepste punt van de spiraal te naderen, opent Scorr een tweede deur – en voor hen strekt zich een grote holle ruimte uit. „Kom mijn waarde!" Als zij de ruimte doorlopen klinken hun stappen hol in de stilte. Met afgrijzen merkt de Noorman op hoe aan weerszijden zware kooien in de muur zijn gebouwd. Soms klinkt daaruit een zacht geroep en eenmaal ziet hij de witte vlek van een gelaat tegen de tralies gedrukt. Voor een tweede deur, waarboven een grote berekop star voor zich uit staart, blijft Scorr opnieuw staan. „Wel, mijn vriend, begin je je besluit nog niet te betreuren?" klinkt het slepend. Eric haalt de schouders op. „Wat ik gezegd heb, geldt! Laat mij zien hoe je Halfra en de anderen de vrijheid hergeeft . . . en ik geef je in ruil mijn zwaard. Waar zijn zij?" Scorrs ogen vestigen zich met een eigenaardige uitdrukking op de Noorman. „Je houd je woord? Let dan op hoe ik het mijne houd." Hij wijkt terug naar de muur. „Je vrienden zijn in mijn macht." Hij stoot een korte, honende lach uit als zijn vingers de stenen wand beroeren. „En jij eveneens, Noorse hond . . .!" Op hetzelfde ogenblik springt boven hen een verborgen luik open, en een dun net stort zich als een web over de Noorman uit . . .

In het gewelf galmt Scorrs gelach hol na als hij ziet hoe het net de Noorman plotseling machteloos maakt. Een ogenblik blijft Eric doodstil liggen. „Het is waar. Dit kon ik van je woord verwachten," zegt hij dan met onuitsprekelijke minachting. „Dwaas!" mompelt Scorr. „Heb je werkelijk geloofd dat een belofte mij bindt? Niets bindt Scorr! Je vrienden zijn reeds lang niet meer hier. Doorgezonden heb ik hen naar de 'Verboden Stad', waar de Meester van de Beer over hen zal beschikken. Ah . . . dat jaagt je angst aan, nietwaar? Je vrienden, de opstandige boeren van 'Het Verbond der Dolken', hebben je wellicht verteld wat een gevangene te wachten staat in de 'Verboden Stad'." Eric antwoordt niet. Zijn zwaard is hem uit de hand gegleden toen Scorrs web hem bedolf, doch behoedzaam tast zijn hand naar de stenen dolk met de vrouwenkop op het heft . . . Reeds raakt het stenen lemmet de mazen van het zware net. Maar juist als de Noorman naar een punt tast waar hij met enkele sneden het weefsel kan vernietigen, bemerkt Scorr zijn bewegingen. Als een lichtflits schiet diens zwaard uit de schede. „Besef je nog niet dat je verloren bent! Niemand ontkomt aan Scorr!" De stenen berekop boven de deur kijkt met dode ogen toe als de man in de wolvepels met lange passen op het web toesluipt. Het licht der spookachtige flambouwen glimt in het opgeheven zwaard . . .

„Sterf dan, Noorman . . ." Scorrs stem smoort plotseling weg als een knoestige arm hem van achteren omvat. „En nou is het uit met dat stiekeme geknoei," tiert Orm met sombere voldoening, terwijl hij de man in de wolvepels neerslaat. „Nou wordt het tijd dat je eens leert om zulke streken niet uit te halen waar 'n fatsoenlijk zeeman bij is!" Hij laat het slappe lichaam van zijn vijand op de stenen vloer vallen. „Daar . . . landhaai . . .!" „Bedankt Orm!" zegt Eric, die vol verbazing de morsige zeeman uit de schaduw heeft zien opduiken. „Jawel bedankt . . .!" briest de stuurman bitter. „Een degelijke roerganger in doodsgevaar lokken. Als ik tijd had kreeg je nu een pak slaag met een stuk touw, koning of niet!" Hij grijpt de dolk en begint Eric zorgvuldig los te snijden. „Flink doen met een eindje zwaard en je vrienden in doodsangst laten zitten, dat is het wat de klok slaat. Ik had er nooit aan moeten beginnen! Weet je zeker dat je je goed voelt?" „Uitstekend!" zegt de Noorman lachend, zijn foeterende vriend de hand drukkend. Dan wendt hij zich tot de man van het „Verbond der Dolken". „Wijs ons de weg naar de geheime uitgang." „Eindelijk wordt-ie wijs," gromt Orm. Tien minuten later staan ze bij een rond gat. Er stijgt een sterke grondlucht uit omhoog. „Gelukkig, de ladder staat er. Meestal wordt die weggehaald," fluistert de man van het Verbond. „Wel ja. Laten we de zaken zonnig bekijken," gromt Orm kwaadaardig. „Een heerlijke ladder. Blij dat ik daarlangs als een mol in de grond mag kruipen. Ik kan m'n geluk niet op." En snuivend verdwijnt hij in de diepte . . .

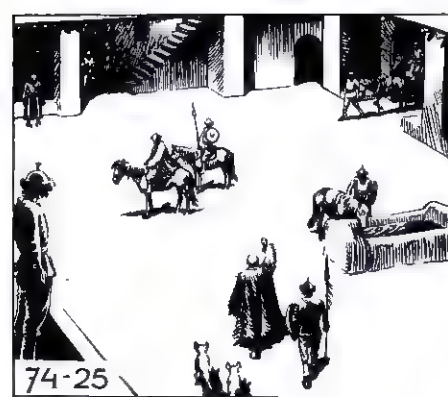

Aan de voet van de ladder strekt zich een in de rotsen uitgehouwen gang uit. „Wat een oord voor een stuurman!" gromt Orm, als de zware rotsen hen steeds meer insluiten. „Wat een narigheid en een ellende!" „Waar breng je ons heen?" vraagt Eric hun gids. „Weet je een plaats waar wij veilig zijn?" „Alleen bij mijn volk, heer, bij de aanhangers van het Verbond der Dolken. Doch de tocht daarheen is zwaar en lang. Er valt niets met zekerheid te zeggen als Scorr . . ." „Als het onze enige kans is moeten wij het wagen," onderbreekt de Noorman hem schouderophalend. „Kijk daar! licht in de verte . . ." „Dat moet een vergissing zijn," snuift Orm bitter. „We komen nooit meer uit dit grafgewelf." Hij foetert nog als zij het einde van de gang bereiken en het ravijn voor zich zien. Snel helpen zij elkaar de steile wand af te dalen. Orm haalt diep adem. „En nu maar wachten op Scorrs wolven," mompelt hij opgewekt. „Ach, ach, wat een leven!" Maar Eric staart naar Scorrs bolwerk, dat zich hoog in de verte verheft. „Wij rekenen nog af, o Scorr!" fluistert hij met opeengeklemde tanden. „Je hebt Halfra en mijn andere vrienden naar de Verboden Stad gezonden! Ik zal hen er uit bevrijden – al moest het mij mijn leven kosten!"

Enkele krijgers vinden Scorr bewusteloos in het gewelf, waarin hij meende het lot van de Noorman te kunnen bezegelen. Ontzet brengen zij hem bij. Scorrs woede is onbeschrijflijk als hij beseft, dat de man, die hij het meest van allen haat, hem opnieuw door de vingers is geglipt. Met overslaande stem beveelt hij zijn mannen het gehele gebouw te doorzoeken. Maar het is of zijn eigen haat hem influistert langs welke weg de Noorman ontkomen is, en gevolgd door de spookachtig giechelende voerman Alhabar, loopt hij naar de ingang van de geheime gang. Met een schreeuw van woede grijpt hij de ladder, die uit het gat opsteekt. „Welke slaaf heeft deze ladder hier laten staan?" gilt hij. „Heb ik niet uitdrukkelijk bevolen dat deze ladder nimmer in de toegang mocht achterblijven? Zonder dat zouden de honden nooit in staat geweest zijn te ontsnappen. Dood de ellendeling, die deze nalatigheid beging. Alhabar! Snel! Sleep hem voor me!" „Groot is de macht van Scorr . . ." snerpt de voerman, hoestend van de lach. „Hé . . . hé . . . Gij zelf waart het, heer, die beval dat de ladder moest blijven staan, toen wij de laatste maal van de gang gebruik maakten . . ." Hij barst in een nieuw gegiechel uit. „Zelfs Scorr kan aan Scorr niet weerstaan . . ." Een vuistslag doet de voerman wankelen. „Lach niet, worm!" bijt de hoofdman hem grauwend toe. „Of ik laat u in de plaats van de Noorman in mijn kerker opsluiten! Ga heen! Laat mijn wolven los! Haal ruiters. Wij zullen deze Noorse hond opjagen tot wij hem in handen hebben. Voort . . ." „Groot is de wijsheid van Scorr . . ." grinnikt de voerman gesmoord. „Niets kan hem weerstaan. Wolven! Ruiters! Wees gerust heer! Laat dit maar aan uw trouwste dienaar over . . ."

Als Scorr enkele ogenblikken later het sombere burchtplein betreedt, zit Alhabar hem reeds te paard op te wachten. Van alle zijden haasten ruiters zich nader. Een vreesachtige dienaar laat Scorrs wolven los, die hun meester met doordringend gehuil begroeten. „Maak voort, zotte troep!" snerpt Alhabar grijnzend. „De meester wacht." Scorr duwt nors een krijger terzijde. „Gaat heen, luie slaven! Alhabar en ik rijden met mijn dieren uit! En als wij terugkeren, zul je leren, hoe ik traagheid beloon!" bijt hij zijn krijgers toe. „Maar heer . . . Alhabar zei . . ." mompelt een der knechten schuw. „Hé, hé, wie let op de kikker als de reiger spreekt," kakelt Alhabar opgetogen. „Ge zult er van lusten, luie kinkel." Dan geeft hij zijn paard de sporen en holt achter Scorr aan, die reeds de poort uitjaagt, omstuwd door zijn wolven, waarvan het gehuil onheilspellend door de wind wordt voortgedragen.

Als de drie vluchtelingen het verre geluid horen, schudt Orm somber het hoofd. „Daar komt dat duivelsgebroed!" prevelt hij troosteloos, snel achter de ander aanschietend. „Waarom lopen we nog hard? Het staat nu toch wel vast dat we reddeloos verloren zijn." „Daarginds is het pad dat naar onze schuilplaats leidt," hijgt de gids en hij maakt een wijzend gebaar. Voor hen strekt zich een drassige vlakte uit, waarover dikke nevels zacht heen en weer bewegen. Geheimzinnig steken dode bomen hun takken op uit het mistgordijn. Achter hen wordt het gehuil van Scorrs wolven sterker . . .

Terwijl het gehuil van Scorrs wolven zwakker wordt in de verte, dalen zij snel af naar de met nevels overdekte vlakte. De bodem is drassig. Zo nu en dan duikt uit de mist een ruw gehakt stenen beeld van de Beer op, doch deze tekenen van Scorrs macht zijn verweerd en overwoekerd. Scheefgezakt in de weke grond lijken zij machteloos. De dodelijke stilte van het moeras omhult hen aan alle zijden; en het trage rondwervelen der nevels is de enige beweging. „Weet je hoe je gaan moet?" vraagt de Noorman zacht aan hun gids. De man knikt. „Ja, heer! Doch pas op dat ge geen stap afwijkt van mijn weg! Dit moeras is verraderlijk . . ." Orm de roerganger gromt kwaadaardig. „Verraderlijk! Dit oord is een broedplaats van boze watergeesten. Let op mijn woorden. Dit is een onbehoorlijke plaats om dood te gaan. Er gaat iets gebeuren. Ik voel het in mijn oude botten . . ." „Stil!" sist de Noorman hem plotseling toe. Scherp luistert hij. Een ogenblik heeft hij het gevoel gehad, dat hij een stem hoorde; een zacht, geheimzinnig geroep, dat van heel ver uit het met nevels overdekte moeras komt aanwaaien . . .

Orm en de man van het „Verbond der Dolken" kijken vragend naar de Noorman. „Ik meende een stem te horen," zegt Eric zacht. „Roept daar niet iemand in de verte? . . .!" Orm prevelt bezwerend onder zijn snor. Alles is mogelijk in dit moeras. Het zal een watergeest zijn, die honger heeft . . ." Hij wendt verschrikt het hoofd als hun gids eensklaps een lange, klaaglijke kreet laat horen. IJl klinkt het geroep over de nevelige vlakte. Een ogenblik meent de Noorman dat de kreet uit de verte beantwoord wordt. Maar het geluid is te zacht om zeker te zijn. Dan wenkt hun gids hen hem te volgen. „Was dit een teken van uw vrienden van het Verbond?" vraagt de Noorman kort, terwijl zij steeds dieper het moeras intrekken. De man knikt en verhaast zijn pas. Hun stappen veroorzaken een zuigend geluid in de zachte bodem. De nevel wordt dichter. Zelfs Eric kan niet meer bepalen in welke richting zij thans gaan. Maar hun gids aarzelt geen ogenblik. Langs spookachtig begroeide bomen, over steeds nieuwe kronkelende paden gaat hij hun voor, en onderbreekt alleen hun tocht om even stil te staan en opnieuw de geheimzinnige roep uit te stoten. Scherp luistert de Noorman of hij opnieuw het antwoord uit de verte zal horen. Doch in plaats daarvan dringt een geheel ander geluid tot hem door: een kort, boosaardig gehuil dat achter hen nadert . . . „Scorrs wolven!" prevelt Eric. „Zij hebben ons spoor in het moeras weten te vinden . . ."

Door de stilte dringt het verwijderde geluid van paardehoeven in de vochtige bodem tot hen door. Dan beginnen de wolven weer te huilen . . . „Nu is het afgelopen!" kermt Orm, terwijl hun gids hen zo snel hij kan verder leidt langs het geheime pad. „Ach, ach, dat een oud zeeman zo zijn einde moet vinden!" Eric voelt dat de achtervolgers op hen winnen en onwillekeurig zoekt hij naar een plek waar hij de strijd met hen kan aanbinden. Maar op het smalle, kronkelende pad lijkt alles verloren te gaan in de loodgrauwe schaduwen van het moeras. Met de moed der wanhoop worstelen zij zich verder door de zware, zuigende modder. Plotseling ziet hij hoe de weg doodloopt tegen een uitgestrekt rietveld, waarvan de pluimen traag bewegen in de avondbries. „Ingesloten!" flitst het door hem heen. Hij luistert nauwelijks meer naar de slaaf, die wanhopig zijn schelle schreeuw uitroept over het moeras. Al zijn aandacht is geconcentreerd op het gehuil der wolven, dat langzaam, maar onontkoombaar nader sluipt in de nevel, recht naar de plaats waar zij staan. „Ons laatste gevecht, Orm!" zegt de Noorman grimmig. Het triomfantelijke gehuil van het pak is 't antwoord . . .

Met zijn rug naar de rietkraag gewend, die ieder voortgaan onmogelijk maakt, staart de Noorman gespannen in de richting van de naderende achtervolgers. „Het spijt me Orm!" zegt de Noorman zacht, zonder het hoofd te wenden. Zij verstarren als uit de nevel het schelle, onheilspellende gehuil opklinkt van een leider-wolf, die zeker is van het spoor. „Die beesten zijn het ergste niet," murmelt Orm, zich het angstzweet van het voorhoofd vegend. „Nee, het wemelt hier van spooksels, dat voel ik in mijn oude botten. En als ze even de kans krijgen komen ze ons halen ook. Maar misschien krijgt Scorr ons eerder te pakken met zijn wolven," voegt hij er opgelucht aan toe. „We moeten het beste blijven hopen . . ." Mismoedig het hoofd schuddend wendt hij zich om – en dan doorhuivert hem een panische angst . . . „D-daar . . . k-k-kijk!!!" gilt hij, het hoofd in de handen verbergend . . . „Oh . . .!!!" Tussen de rietpluimen is een vale schim opgedoken. Geluidloos glijdt hij op hen toe, rechtop staande in een smalle, primitieve boot. In de mist lijkt het een donkere, spookachtige vogel, die snel nader schiet op zijn prooi . . . „W-waterheks," fluistert de roerganger met verstikte stem. „D-daar! Een l-levensgrote waterheks, die ons k-komt h-halen! N-nu kan niets ons meer redden."

Orm is Scorr en diens dreigend nadersluipende wolven totaal vergeten. Versteend kijkt hij naar het vreemde wezen, dat de smalle boot met zekere bewegingen door het riet stuurt. Een oude stem onderbreekt hem. „Ge liet de hulproep horen van de Broederschap? Wat wenst ge?" Nu pas ziet Eric, dat hij tegenover een zeer oude vrouw moet staan. Heel kleine, scherpe oogjes glijden keurend over de groep aan de oever. Dan treft het wolvegehuil haar oor en ze heft luisterend het hoofd. „Wij worden achtervolgd door Scorr," zegt de slaaf snel. „Help ons, of er zal geen ochtend meer voor ons zijn!" „Scorr rijdt . . . en de mannen vluchten," mompelt de oude scherp. „Wanneer zal de dag komen dat de Broeders van de Dolk hun zwaarden trekken? Het zij zo! Stapt in! Ik zal u overbrengen!" „Uw boot is te klein!" zegt de Noorman kort. „Ik zie slechts plaats voor twee. Orm! Ga met de gids aan boord. Ik zal zien dat ik mij Scorr van het lijf houd tot één van u terugkeert met de boot om mij te halen." „In één boot met die w-waterheks!?" kermt de roerganger handenwringend. „N-nooit! L-laat mij liever achter voor de wolven! Ik heb waarachtig al ellende genoeg beleefd . . .!"

De gids is haastig in de boot geklommen die de vreemde vrouw klaar houdt. „Schiet op, Orm! Stap in . . .!" „M-maar het is een waterheks . . .!" siddert de roerganger. „Dat kun je mij niet aan doen! L-laat mij blijven! W-wolven zijn tenslotte maar wolven, maar zo'n heks . . .!" Eer Eric antwoorden kan, buigt de oude vrouw zich dreigend naar voren. „Kom hier! Hinder de enige man niet langer die weet wat moed is! Snel! Of ik zal u andere machten tonen . . .!" Ze werpt de Noorman een spottende blik toe als Orm als een angstig konijn achter haar de boot inspringt. „Tot weerziens, vreemdeling. De meeste mannen zijn kinderen, maar gij zijt een man! Hoe lang denkt ge Scorr en diens wolven van het lijf te kunnen houden . . .?" Een plotselinge gedachte komt bij de Noorman op. „Geef mij uw mantel!" zegt hij kort, terwijl een grimmig lachje om zijn lippen speelt. Zonder enige verbazing te tonen maakt zij het lange kleed los en werpt het hem toe. Dan stoot zij de boot af. De figuren vervagen snel in de mist, maar het laatste dat de Noorman hoort is de stem van de oude vrouw. „Heb geen angst, vreemdeling! Ik kom u zelf halen zodra deze lafaards veilig zijn. De oude Zanai heeft te weinig dappere mannen gezien." De boot glijdt langzaam uit het gezicht. „Zorg dat ge nog leeft als ik terugkeer . . ." Dan is de Noorman alleen; alleen met de schimmen, die in de verte zijn spoor volgen . . .

Deze serie bestaat uit:

1 De steen van Atlantis
2 De sultan van Akaiim / Het stenen afgodsbeeld / Het water des levens / De ondergang van Atlantis
3 De valse koning / Het wapengericht / Het goud der Ozmecs / Het geheim van het grafgewelf
4 Het rijk van het Midden / Storm over China
5 De zoon van Eric / De zwarte ruiter
6 De koning der steppen
7 Het Tyrfing mysterie / Heidrun
8 De prijs der wrake
9 De vloek van het goud / Het moerasmonster
10 De wolven van Scorr

ISBN 90 01 50464 7